

செந்தமிழ்.

தொகுதி உரு.] ரக்தாக்ஷி ன்ரு மாகழிமீ [பகுதி ௨.
Vol. XXIII December-January-1924-25. No. 2.

சென்னை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தவஸாயின்

பதினான்காவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில்

அக்ராஸனர் கனம் ஜஸ்டிஸ், ஸ்ரீ, உப,

வ. வே. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார்ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்.

இந்தப் பெரியநகரில் இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்தவஸை அழைக்கப்பட்டிருக்கும்விஷயம் மிகவும் சந்தோஷகரமாயிருக்கிறது. ஸ்ரீ. உப வே. பால்யமையங்கார் மதுரையின் விசேஷத்தைப்பற்றி நல்லவறு கூறுமிடத்து ஒருசிறிக எடுத்துரைச்சார். அடியேனுக்கு ஆசார்யதல்யரான பண்டிதபூஷணம் பகவத்விஷயசித்வான் ஸ்ரீ உப.வே. நரஸிம்மாசார்யஸ்வாமியும் பின்பு விஸ்தாரமாக உபந்யஸிப்பதாலும் அதனை அறியலாம். நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்குப் பாகத்வதிர்த்தாரணமே முதன்மையாகச் சிறந்தது. அது இந்த நகரத்தில் நடைபெற்றது. அதன் பிரயோஜனமாகச் செய்யத்தக்க கைங்கர்யத்தின் எல்லை நிலம் பகவானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவது. அதுவும் இந்த நகரிலேயே அமைந்தது. இப்படிப்பட்ட மஹாநகரில் இதுவரை இந்தமஹாஸவை அழைக்கப்படாதிருந்தது வருந்தத்தக்கதே. ஆயினும் வருந்தியபின்பு அடைந்த இன்பமே சிறந்ததாக மதிக்கத்தக்கது.

இந்தநகரில் இந்த ஸம்பந்தாயத்தில் மிகுந்த சிரத்தையுடையவர்களான ஸ்ரீ. உப. தே. ராமையங்கார், டி. ஸி. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார்,

வ. ப'ஷ்பமையங்கார் முதலானவர்கள் தகுந்த முயற்சிசெய்து இப் பெ'முது ஸபையை நடத் தவகனல் நமக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாகிற் ற. அன்றியும், வேதம் தமிழ்செய்த ஆழ்வார்களை முதன்மையாகவுடைய இந்தஸபையானது தமிழ்நாட்டின் தலைநகரமான இவ்வூரில் தமிழில் விசேஷமான பிரக்யாதிபதைந்து பிரதான பண்டிதராயிருக்கும் ராகவையங்கார் முதலியவர்களுடன் கூடி நடைபெறுவது மிகவும் சந்தோஷகரமானதே. இப்படிப்பட்ட சங்கம் கூடுவதற்கு ஏற்றதாயிருப்பதுபற்றியே இந்நகரத்துக்குக் கூடல் என்ற பெயரும் பெருந்தமான தென்றெண்ணுகிறேன். இப்படியான இந்த மஹாஸபைக்கு ஒரு குறையும் இ ருக்கிறது. அதாவது அடியேனுக்கு அக்கிராஸநாதிபத்தியம் அளித்திருப்பதே. இது அவையடக்கம்ன்று. அடியேன் மனப் பூர்வமாக நினைத்திருப்பதையே சொல்லியபடி. ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ந: ஸம்பந்தாயத்திற்காக விசேஷமாக உபகாரஞ்செய்யும் சிறந்த வித்வானொ நவார்க்கு இவ் அக்ரஸநாதிபத்யம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பது அடியேனுடைய அபிப்பிராயம். நாம் நினைக்கிறபடியே நடக்கிறதா? இந்த ஸங்கக்கை நடத் தவதற்கு முன்வந்திருக்கும் என்னுடைய நண்பர்கள் என்னை அக்கிராஸநத்திலி ருக்கும்படி நியமித்திருக்கிறார்கள். இதற்கு காரணம், வைதிகோத்தமமான பண்டிதசிகாமணிகள் அக்கிராஸராராயிருந்தால் இது கேவலம் வைதிகஸபை என்று லொகிகள் நிலகிவிடக்கூடும் என்பதுபோலும். வைதிகோத்தமர்களுடன் லொகிகப்பா முகர்களும் சேர்ந்தால்தான் இந்த ஸபை சரிவர நடைபெறுவகாதும். அடியேனுக்கு இந்த ஸபையின் அக்கிராஸநாதிபத்தியத்தை மேற்கொள்ளுகற்கு ஆற்றலில்லையாயினும் பாகவதோத்தமர்களான தேவரீர்களுடைய திருவாக்கினால் உண்டென்று அநுக்கிரகிக்கப்பட்டதால் அது பொய்யாகாமல் உள்ளதாகவே ஆகிவிட்டும்.

இந்த ஸபையானது வருஷந்தோறும் வெவ்வேறிடத்தில் நடத்தப்பட்டுவருகிறது. இதனால் அடுத்தடுத்த சம்பந்தாயம் பாவி மேம்படுகிறது. இதை உடனிருந்து அனுபவித்தவநபவர்கள் அறிவார்கள். இந்த ஸபையைப் புதிதாகக் கூட்டுமிடங்களில் சரத்தையுடையவர்களும் உத்ஸா ஹி களும் காணப்படுகிறார்கள். சூடுவூட்டயணி விதாரி ப்ரணுகுணி விதாரிஹாரி" என்கிறபடியே தம் குலத்தில் ஒருவன் வைஷ்ணவனாயிருந்தால் பித்தர்கள் மிகுந்த ஆனந்தமடைகி

றார்கள் என்பது உண்மையானது மாகட்டும்; இல்லாதபோதிலும் போகட்டும். இந்த ஸபையில் உத்ஸாகமுள்ள ஒருவரைப்பார்த்தால் நமக்கே அப்படிப்பட்ட ஆனந்த முண்டாவது பிரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. இம் முயற்சியால் உயர்ச்சியடைவோமாகில் நம் ரஸாநுபவமும் உயர்ச்சியடையுமென்பதற் சந்தேகமில்லை.

வரவேற்புஸபையின் அக்ராலினாதிபதி இந்த ஸபையின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த ஸபை தொடக்கத்திற் சில வருஷங்கள் அகோபிலமடத்தின் சிஷ்யஸபையாகவும். பிறகு வைஷ்ணவர்களுள் ஒருபகுதியார்களையதாக மமமா உதலடைந்து இப்பொழுது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் பொதுவான ஸபையாகவே உள்ளதுகிறது. இதுவும் இதன் வளாச்சிக் கு அறிஞர்பயிற்சிக்கிறது. இதுவரையில் இந்த ஸபையால் ஸாதிக்கப்பட்டறிருக்கும் பிரத்யாஜ்ணம மிகுதியாயில்லையானாலும் இந்த ஸபை சிற்சிலரை ஆஸ்திராகக் கொண்டே வருகிறது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் ரஸிகர்களும் சிரத்தையுடையவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களாலே ஸாயுஸ் ஒன்றுசேர்த்தோமேயானால் இந்த ஸபை அந் சீக்கரத்தில் வருத்தியடைந்து உயரும். ஒவ்வொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரும் வருஷத்துக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுப்பார்களானால் இந்த ஸபைக்கு வேண்டிய மூலதனம் அளவுகூடாததாகும். இது முடியாத காரியமன்று. இப்படி பல ஆடங்காளி சித்திரியிருக்கும் அபிமானிகளை ஒன்றுசேர்த்துக்கொண்டே தமமுடைய காலத்தைச் செலவிடவல்லோர் ஒருவர் இல்லாமையினால் இந்த ஸபையின் அபிவிருத்தி மட்டுபட்டிருக்கிறது.

பகவதராமாநுஜஸித்தாந்தமான இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதம் மற்ற வைஷ்ணவமதங்களைக் காட்டிலும் சிறந்ததென்று சரித்திரவிமர்சகர் அறிந்திருக்கலாம். மற்ற வைஷ்ணவமதங்களும் வங்காளம், பம்பாய், புனே, குஜராத் தென்னிந்தியா முதலிய இடங்களில் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமலே தோன்றிப் பரவிவருகின்றன. அவற்றுள், நம் இராமாநுஜசித்தாந்தம் மேலானதென்று நம் பூர்வாசாரியர்களும் உபதேசித்துப் போந்தார்கள். இந்த விசிஷ்டாத்வைதம் பாவுவதற்கு முன்பு கர்மங்களே மோக்ஷஸாதனமாகக் கருதப்பட்டன. நம்முடைய விதாந்தத்தில் பக்திப் பரபக்திகளே மோக்ஷவேறுதவென்றும், அதற்கு

அதற்கு நித்யகர்மானுஷ்டானங்கள் பாம்பரையாக ஸாதனமென்றும் தெளியப்பட்டபடியால் ப்ராம்ணதிகளுக்கே மோக்ஷமென்றும், கர்மங்களே மோக்ஷஸாதனமென்றும் சொல்லிவந்த மதங்கள் கண்டிக்கப்பட்டன. தேசத்துடன் பிறந்த ஜாதியைப் போக்காமலே எல்லோரும் மோக்ஷமடைதற்கு யோக்பதையுடையாராவரென்பது நமது வித்தாந்தம். தத்வம் அனுபவத்தை ஒட்டியேயிருக்கவேண்டுமாகையால் உலகத்தை மித்யையென்று சொல்வது அனுபவவிரோதமாகையால் அது பொருந்தாது. மோக்ஷாநுபவத்தையும் அங்கு அனுபவிக்கும் குணதிகளையும் அனுபவத்தையொட்டிச் சொல்லுவது நம்முடைய வித்தாந்தமே இவைபெல்லாம் வேதாந்தசாஸ்த்ரவித்தமென்று நம்முடைய ஆசார்யர்கள் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படியான நம்முடைய மதத்தைப் பரிசீலனம்செய்த மேல்நாட்டு வித்வான்கள் இதன்மேன்மையை யறிந்து இது ஒரு காலத்தில் உலக முழுவதும் பாவத்தக்கதென் றெண்ணுகிறார்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆராய்ச்சிகளில் முதன்மைபெற்றுநின்றது பரிணாம சாஸ்த்ரம். அதன் கடைசியெல்லையாயுள்ளது சரீரகசாஸ்த்ரம். அதன் முதன்மையானகொள்கை அங்காங்கிகள் சம்பந்தித்திருப்பதே பிரகிருதி யென்பதாம். நம்முடைய மதத்தில் இப்படிப்பட்டஸம்பந்தம் பிரகிருதிக்குமட்டுமன்று; பிரகிருதியிற் சிறந்த ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கும் இவ்விதசம்பந்தம் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது பிரகிருதி பரிணாமமான சரீரத்துக்கும் அதினின்றும் வேறுபட்ட ஜீவாத்மாவுக்கும் எப்படிச் சரீர சரீரிசம்பந்த மிருக்கிறதோ அப்படியே ஜீவாத்மாவிற்கும் அதினின்றும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவுக்கும் சரீர சரீரிபாவசம்பந்தம் இருக்கிறதென்பதாம். இப்படி ஆத்மாக்களுக்கும் அநாத்மாக்களுக்கும் உள்ளசம்பந்தத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்த்ரமும் சரீரகத்துள் அடங்கியதென்றே கொள்ளவேண்டும். எந்தவஸ்துவைப் பார்த்தாலும் இது ஒன்று? இரண்டா? என்ற சந்தேகம் உண்டாகிறது. ஆராய்ந்துபார்த்தால் ஒன்றில் இரண்டு, இரண்டில் ஒன்று என்ற விசிஷ்டாத்வைதத் தெளிவு உண்டாகிறது. நம்மால் காணப்படும் பொருள்களெல்லாம் அவயவாவயவிகளின்கூட்டமாகவே காணப்படுகின்றன. பிரிவு தோன்றவில்லை. இப்படியே பரிணாம

சாஸ்திர முதலியவற்றிலும் அவயவாவயவியிலேயே முடிவு இருப்பதைக் கண்ணலாம். இப்படிப்பட்டசித்தாந்தமே ஆழ்வார்களாலும் ஆசார்யர்களாலும் அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியான உண்மைவாய்ந்த நம் சித்தாந்தம் உலகத்தில் ஒரு காலத்தில் எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்படும் என்றே நம்புகிறேன். ஆயினும், அது இப்பொழுது மிகவும் மாலின்ய மடைந்திருக்கிறது. இதை ஆகரிப்பவர் அங்கு மிங்கும் காணப்பட்டாலும் வைதீகர்களும் லௌகிகர்களும் ஒன்று சேர்ந்து இதன் முன்னேற்றத்தை விரும்பியுழைப்பவர்களாய்க் காணப்படவில்லை. லௌகிகர்களிற் பெரும் பான்மையோர் திருமண்காப்பு, திருநாமம், யஜ்ஞோபவீதம் இவைகளை யுடையராயிருப்பதைத் தவிர ஸம்பந்தாயக்ஞானம் சிறிதும் உடையவராகக் காணப்படவில்லை. முற்காலத்தில் ஆசிரமதர்மங்கள் ஒழுங்காக நடைபெற்று வந்தன. இதன் உயர்வான கொள்கையை மேனோட்டார் மிகவும் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்த ஆசிரமதர்மங்கள் இப்பொழுது மிகவும் குன்றிவிட்டன: தற்காலத்தில் நவீனர்களால் மதவிஷயமாகப் போதிக்கப்படும் குறுக்குகளைத் தடுப்பாரில்லை. எழுநூறு வருஷங்களுக்கு முன்பே பூதீதசிகன் தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களை எப்படிப் பிரதிபாதித்தாரோ அப்படியே ஸம்பந்தாயம் நின்றுவிட்டது. சம்பந்தாயம் என்னும் வ்ருக்ஷம் மேன்மேலும் தழைத்துக்கொண்டுவந்தாலன்றி உயிர்பெற்றிருக்கமாட்டாது. முன் நம் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் இந்த மதத்தின்கொள்கைகளைப் பலபடியாக விதைத்துப் பயிராக்கியிருக்கிறார்கள். அப்பயிரினின்றும் பலனடையவிரும்பினால் பயிர்க்குக் களைகளைந்து எருவிட்டு நீர்பாய்ச்சி எப்படிக்காக்கவேண்டுமோ அப்படியே நம் சம்பந்தாயப் பயிர் பலனளிக்கும்படி வேண்டியவற்றைச் செய்வ தவசியமாகும். அதற்கு நாம் செய்ய வேண்டிய காரியம் இரண்டிண்டு. அதில் முதன்மையானது இழிகுணங்கையொழித்தல்; அதாவது இந்த சித்தாந்தத்திலுள்ளவருக்குள் இப்பொழுது காணப்படும் ஒற்றுமைக்குறையு, வீணானசச்சரவு இவை யுண்டாகாதபடிசெய்வது. எங்குபார்த்தாலும் பிறர் நம்மைச் சிரிக்கும்படி தென்கலைவடகலைச் சண்டையும், மடம் முனித்திரயங்களின் மாறுபாடும் உண்டாய்வருகின்றன. இப்படி மாறுபடுபவர்களுக்குள், திருமண்காப்பிலும் சில அறுஷ்டானங்களிலும் தவிர வேறு கொள்கைகளில் மாறு

பாடிருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. வீண் ஆக்கிரஹத்தினால் இந்தச் சண்டை விளைந்துகொண்டிவருகிறது. இப்படிச் சண்டை செய்து கொண்டிருப்பது நம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானதன்று. ஆகையால் பகவதராமாநுஜஸித்தாந்திகளான நாம் எல்லோரும் ஒரு முகமாக நம் சித்தாந்தம் தழைத்தோங்கும்படி இனி ஒரு நாளும் சச்சரவுசெய்யாமல் அந்நியாயம் ஸஹ்ருத்துக்களாயிருக்கவேண்டுமென்று ஒவ்வொருவரும் சங்கற்பித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இரண்டாவது காரியம் நாளடைவில் உண்டாகக் கூடியது. அது முக்கிய முக்யபாகம்பண்ணுகை- ஜ்ஞாதாக்களான பண்டிதர்கள் மாறுபாடுள்ளவிஷயங்களில் எது முக்யமான அம்சம், எது அமுக்யமான அம்சம் என்பதை யோசித்து அமுக்யாம்சங்களைவிட்டு முக்யாம்சங்களையே கைக்கொள்ளச்செய்யவேண்டும். இப்படியாகச் சச்சரவுகளைப் போக்கிக்கொண்டோமானால் நம்முடைய ஸம்பந்தாயம் வளர்ச்சியடையத் தடையிலலை.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்சளுக்குச் சிறப்பாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞமபோல் நாமெல்லோரும் இனிச் செய்யவேண்டிய காரியமும் ஐந்துவகைப்படும்.

க. தன்னை உண்மையாகவே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கிக்கொள்ளுதல்; அதாவது நாமத்தினால்மாத்ரம வைஷ்ணவனுக்ககாட்டாமல் ஆந்தரமான ஸ்ரீவைஷ்ணாவலக்ஷணங்களும் அமைந்தவனாயிருத்தல்.

உ. ஸித்தாந்தத்தில் ருசியும் பலப்பாத்தியும் உண்டாவதற்கான ப்ரயத்னம்செய்தல். லொகிக வ்யாபாரங்களிருப்பதன்றி காலமில்லை யென்றும், ஓய்வுண்டானபின்பு காலக்ஷேபாதிகள்செய்யலாமென்றும் எண்ணமல் ப்ரதிதினமும் சிறிதுநேரமாவது ஸ்வரூபவிஷயமான ஆசரணையைத் தவறாது செய்துவருதல். [இப்படிச் செய்தகாலத்தைக் கடைசியிற்சேர்த்துப்பார்த்தால் மிகவும் பெரிதாய்விடும்]

ஈ. நம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் இப்படி ஸம்பந்தாயத்தில் அபிருசியுடையாரம்படி செய்வதும், அப்படி அவர்கள் சீர்படுவதற்கு வேண்டிய முயற்சி செய்வதும்.

[இந்த விஷயத்தில் நம்முடைய சிறுவர்களுக்கே நாமெல்லோரும் துரோகிகளாயிருக்கிறோம். நாம் அவர்களைத் தற்காலத்தில் நவீன

முறைகளைப்போதிக்கும் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புகிறோம். அங்கு அவர்களுக்குப் ப்ரக்ருத்சாஸ்த்ரமே முதன்மையாகக்கற்பிக்கப்படுகிறது. அப்பயிற்சியால் நாஸ்திகபுத்தியே யுண்டாகிறது. அதுவும் ஒருவகையாக நல்லதாம். முதலில் நாஸ்திக்யத்திற்சென்று முட்டுப்பட்டுண்டாகும் ஆஸ்திக்யமே நிலையாக நிற்கும்; ஆனாலும், முதலிலுண்டாகும் நாஸ்திக்யத்திலேயே ஊன்றிநிற்கும்படி விட்டுவிடக்கூடாது. நம் முடைய சிறுவர்களை நாஸ்திக்யத்தில் முழுக்கிப்போகும்படி விட்டுவிடுகிறோம். நம்முடைய சமயாசாரங்கள் இன்னவென்று அவர்கள் சிறிதே ஊம் அறிபயில்லை. அப்படியிருக்கையில் அவர்களுக்கு இதில் விருப்பம் எப்படி உண்டாகும். இது நம்முடைய குற்றமே. இதைச் சீர்திருத்துவதற்கு நாம் சிறிதும் முயலவில்லை. இப்படியே நம் பெண்டிர்களையும் கவனியாதிருக்கிறோம். பெண்டிர்களுடைய ஆசாரத்திலன்றே நம்முடைய தர்மம் நிலைபெறவேண்டும். “மாதாரர்-அற்பினின்றன அறங்கள்” என்றன்றே கம்பரும் அறுதியிட்டிருக்கிறார். தற்காலத்தில் ஹார்மோனியம் வாசிக்கவும், இரண்டு மூன்று வார்த்தைகளை ஆங்கிலத்திற் பேசவும், ஆங்கிலர்களுடன் பழகவும் குழந்தைகளுக்குப் பயிற்றி விட்டால் அதுவே பிறப்பிற்குப் பயன் என்றெண்ணுகிறோம். இப்படிப்பட்டநிலை நீடித்துநிற்குமாகில் நம்முடைய மதாசாரங்கள் அடியோடு நாசமடையுமென்பது சத்தியம். இவ்விஷயத்தை உடனே கவனிக்கவேண்டியது அவசியமான கார்யம்]

ச. பூர்வாசாரியர்களால் உலகம் உய்யும்படி உபதேசிக்கப்பட்ட இம் மதத்தில் முற்காலத்திற் பலர் சேர்ந்தார்கள்; இப்பொழுது பல ஞாற்றாண் டிகளாக ஒருவரும் சேர்க்கப்படவில்லை. இப்படியிருந்தால் இந்த மதம் எப்படி வளர்ச்சியடையும். இப்படிப்பட்ட மதம் ஒன்று இருக்கிறதென்றே அநேகருக்குத் தெரியாது. இதைக் கடைசியாயறிந்த மே னுட்டறிஞர்கள் இது மிகவும் வியக்கத்தக்கதாயிருக்கிறதென்று பலபடியாகக் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். இதனை நம்முடைய பெண்பிள்ளைகளுக்கும் அறிவிக்கமாட்டாதிருக்கும் நாம் அயலோர்க்கறிவியாதிருந்ததைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லை. இவ்விஷயங்களை நாம் இனிமேல்வாது கவனிக்கவேண்டும்.

டு. இதுமாத்ரிமல்ல. மற்ற மதஸ்தர்கள் நம்முடைய மதத்தை ஆக்ரமிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நம்முடைய மதத்திற் பிறந்த

வர்களே நம்முடையமதத்தின் உயர்வை அறியாமல் பிறமதங்களைப் பின்பற்றுகிறார்கள். மேனாட்டவர்கள் இந்த மதத்தை அறிந்தபிறகு இப்படிப்பட்ட மதம் இருக்கிறதென்று அறியாமல் மிகவும் சிரமப்பட்டோமேயென்று வருத்தப்படுகிறார்கள். நம்முடைய மதத்தை நாம் எல்லோருக்கும் உபதேசிக்கவேண்டியது நமது கடமை. ரஹ்ஸ்யார்த்தங்களை உபதேசிக்கச்சொல்லவில்லை; தத்வப்ரதிபாத்தியங்களான விஷயங்களை உபதேசிக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

இப்படியான பல காரியங்களைச்செய்யவேண்டியது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கடமையாயிருக்க இவற்றுள் ஒரு விஷயத்தையேனும் நாம் கவனித்தோமில்லை பகவதஸங்கல்பத்தினால் நமக்குச் சிரத்தையுண்டாகும் காலம் இதுவென்று அறியமுடியாது. ஆனால் ஒருநாளும் சிரத்தையுண்டாகமாட்டாதோவென்று பயப்படவேண்டாம். இந்த ஸம்ப்ரதாயம் தழைப்பதற்கு இப்பொழுது முனை கிளம்பியிருக்கிறது. இனி வருங்காலநிலைமை மிகவும் உயர்வுடையதாகும் அப்பொழுது இது பிறசமயத்தவராலும் கொண்டாடத்தக்கதாய் அங்கீகரிக்கப்படும். அதற்கு நாம் கீழ்க்கூறிய விஷயங்களில் முயற்சிசெய்யவேண்டும். இந்த ஸபை பதினான்குவருஷங்களாகச் செய்துவரும் பிரசாரணத்தை இன்னும் பல இடங்களிற் செய்து இந்த ஸபையைப் பலப்படுத்தவேண்டும். லௌகிகப்பெருமக்களும் வைதிகவித்வான்களும் ஒன்று சேர்ந்த “ராவிராநுஜாரூஷிவ்யுஜாவலு-தாலிலிவலு-தாம்” என்பதை உட்கொண்டு அதற்கேற்ற முயற்சி செய்தவரவேண்டும்.

[என்றிவ்வாறு முன்னுரைகூறி முடிக்கவிட்டு, ஸபையில் வந்திருந்த உபயவேதாந்கபுரங்கதர்களான வித்வான்களின் அருமையான உபன்யாசங்கள் நடைபெறும்படி மூன்றுதினங்களும் அக்கிராஸனத்திலமர்ந்திருந்து கடைசியிற் கூறிய முடிவுரை வருமாறு:—]

ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயணனுடைய கருபாயினால் இந்த ஸபை இம்மதரையில் மதரமாக நடந்து முடிந்தது. இது நம்முடையவும் மதராவாஸிகளுடையவுமான அத்நஷ்டபலமாபிரக்கீறது. இவ்வளவு சிறப்பாக நடக்கும்படி இந்த ஸங்கத்தில் யாவரும் மிகுந்த சூதூஹலத்துடன் கூடினார்கள். இவர்களுக்கு நாம் நன்றியறிவுடையவர்களாயிருக்கிறோம், இம்மூன்றுதினங்களிலும் உபன்யாஸகர்கள் அம்ருத

தாரையாகப் பிரசங்கமழை பொழிந்தார்கள். பதினாறு உபந்யாஸங்களும் பதினாறு ராமாயிடுந்தன. இப்படிப்பட்ட சிறப்பும் குணவலமும் நம்முடைய ஸபை அபிவிருத்தியடையுமென்பதைக் காட்டுகின்றன இந்தஸபையானது மேன்மேற் பல இடங்களிலும் நடந்தேறினால் நம்முடையசித்தாந்தம் எங்கும் பாசி நிலைநிற்குமென்பது நிச்சயம்

ராஜாங்கத்தார் ஆங்கிலபாஷையிலும் லௌகிகபதவிகளிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவர்களுக்குத் தகுந்த பட்டமளிக்கிறார்கள். அவை பல படியாயிருக்கின்றனவென்பதை நாமெல்லோரும் அறிவோம். பூநீவைவண்ணவளித்தாந்தசாஸ்த்ரங்களில் நன்குபயின்று சிறந்தபண்டிதர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். இதுவரையில் நாம் அவர்களை வெகுமானித்து அவர்கள் பாண்டித்தயத்துக்கேற்குமாறு ஒருபட்டமும் அளித்தோயில்லை. நம்முடைய ஸித்தாந்தவிஷயத்துக்கென்று தனியே சில பட்டங்களை இந்த ஸபையார் அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டுமென்பது அடியேன் அபிப்ராயம்.

இந்தப் பட்டங்கள் இரண்டுவகைப்பட்டனவாயிருக்கவேண்டும். அவற்றுள், இயல்பாகவே சிறந்த பண்டிதர்களாய், சித்தாந்தத்திற்குப் பலபடியாலும் உபகாரம்செய்திருக்கும் ஸ்வாமிகளின் பூஜ்யதையைத் தெரிவிப்பதற்காக அகர்தாம்பூலம்போல ஒருபட்டம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்பது ஒருவகை. ஒவ்வொருவருஷமும் நம்முடைய ஸம்பாதயத்துக்கு விசேஷஉபகாரம்செய்தவர்களுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்பது மற்றொருவகை. இது அவர்களால் செய்யப்படும் உபகாரத்துக்குத் தக்சபடி இரண்டு முன்று பிரிவுகையுடையதாயிருக்கலாம். அவற்றுள் நம்முடைய ஸித்தாந்தஸபையின் நோக்கங்களைப் பின்பற்றி மிகுதியாக உழைப்பவர்களுக்கு ஒரு பட்டம் அளிக்கவேண்டும். நம்முடைய ஸித்தாந்திகளுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் உட்பகையை நீக்குவதற்காக உழைப்பவர்களுக்கு ஒருபட்டம் அளிக்கவேண்டும்.

இதுமுதல் பகவதராமாநுஜஸித்தாந்தத்தைச்சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும் அந்த ஆசார்யனிடத்தில் மிகந்த அன்புடையவர்களாய் மாறு பாட்டை விட்டொழித்து ஒருவருக்கொருவர் சண்டைச்சர்வங்கள் செய்கிறதில்லையென்று ஸங்கற்பம்செய்துகொள்ளவேண்டும். அடியேனுடைய முன்னுரையில் இதை விரிவாகச்சொல்லவில்லை. நமக்குள் இப்

பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் சண்டை எப்படியுண்டானது என்பதை ஆராய்வோம்.

முதலில் உண்டாயிருக்கும் பெரியசண்டை ஆசார்யஸ்துதியைப் பற்றியதே. ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுடைய ஆசார்யன்விஷயமான தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறோமென்றால் அதற்குத் தடைசெய்வது நியாயமாகுமா? நம் கொள்கைப்படி ஆசார்யனை ஸ்துதிப்பதே சிவ்யனுடைய முதன்மையான காரியம். அது செய்யாமலிருப்பவனைச் செய்யும்படி வலிந்து தூண்டவேண்டிவதன்றோ நமது கடமை. அதைச்செய்யும் ஒருவனைத் தடுப்பது வைஷ்ணவ லக்ஷணமாகுமா? அப்படித் தடுக்க நினைப்பவர்களும், தடுப்பவர்களும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லரென்று நிச்சயமாரச்சொல்லலாம்.

இரண்டாவது சண்டை தீர்த்தமர்யாதை விஷயமாயுள்ளது. பகவானைப்போலப் பாகவதர்களும் நமக்கு மேலானவர்களே. பாகவதர்கள் தீர்த்தம் பெற்றுக்கொண்டபின்பு அவர்களுடைய பிரஸாதமாய்க் கடைசியில் நாம் தீர்த்தம் பெற்றுக்கொள்ளுவது நம்முடையஸ்வரூபத்துக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. இப்படிச் செய்தாலன்றோ நமக்குள்ள சாந்தி, கூடிமை முதலிய குணங்கள் வெளியாகும். இவ்விஷயத்திற் சண்டையிடுவது மனதுக்குத் துன்பத்தையும் அவமானத்தையும் விளைவிக்கிறது. இதை ஒழிக்கவேண்டியதும் நம்முடைய கடமைகளில் முதன்மையானதே. இதற்காகவே இப்படிப்பட்டசண்டையை முயன்று தீர்த்த வைப்பவருக்கு ஒரு பட்டம் அளிக்கவேண்டுமென்று முன் தெரிவித்துக்கொண்டேன். இதை ஸபையார் நன்கு யோசித்துப் பொருத்தமான பெயர்களை ஏற்படுத்தி அடுத்த வருஷம்முதல் பட்டங்கள் அளிப்பதற்கான ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

இந்த ஸபைக்கு எழுந்தருளியிருந்து உபந்யாஸங்கள்செய்தருளிய பண்டிதர்களுக்கு ஸபையோர் உபகரித்திருப்பது சிறிதும் போதாதென்று என் நண்பர் ராமையங்கார் தெரிவித்துக்கொண்டார். பண்டிதோத்தமர்கள் கைம்மாறு கருதாது எழுந்தருளினமையாலே இந்த ஸபை ஜனகஜாஜஸபையால் விளங்கிற்று. நாம் லக்ஷ்ணபா கொடுக்கிறோமென்றாலும் அதற்காக ஆசைப்பட்டிக்கொண்டு வரத்தக்கவரல்லர் இந்த மஹான்கள். கேவலம் க்ருபாவச்யர்களாயன்றோ எழுந்தருளி

யிருப்பது. அசுவர்களிலிருந்து எழுந்த ஈளி இந்த ஸபையை அழகுபெறச்செய்தது அவர்களது ஆர்வமுடைமையே.

மஹாமஹோபாத்யாயர் என்று பட்டத்தைப்பெற்றவராயும், அபா தேசிகள் என்று சொல்லக்கூடியவராயும், அந்தத் தேசிகளைப்போலே சிறுத்த திருமேனியுடையவராயும், தேசிகாசார்யர் என்ற திருநாமத்தை யுடையவராயும் உள்ள இந்தப் பெரியார் “வ்யாஸஸித்தாந்தமார்த்தாண்டம்” என்னும் ஓர் அரியநூலை இயற்றியிருக்கிறார். அது பிறும்மசூத்திரத்திற்கு ஒரு பாஷ்யம் போல்வது. இந்த ஸ்வாமி தம்முடைய உபந்யாஸத்தில் நம் சித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகப் பலமுறை தாம் வடதேசம் சென்று வாதிகளைவென்று நிலைநாட்டிய படியை எடுத்துக் காட்டினார். இப்படியே நம் பூர்வாசார்யர்களும் ஸித்தாந்தத்தைக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். தற்காலம் ஸம்பந்தாயத்தில் நமக்கு ஈசி பாடில்லாமையால் இதன் அருமையை நாம் அறிந்துகொள்ளவில்லை. ஆயினும், இனிப் பின்னால் வருமவர்கள் ஸம்பந்தாயத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கு இப்படியானதால் மிகவும் பயன்படக்கூடும். இந்த ஸ்வாமி தர்மஸாஸ்தாப்யாஸம் செய்யத்தொடங்கிய காலமுதல் நாளினுவரையில் இந்த ஸம்பந்தாய ஸாஸ்திரங்களைப்பயின்றி நுப்பதையும் ஆராய்ந்திருப்பதையும் ஒருங்குதிரட்டி இந்தப்புஸ்தகமாக எழுதியிருக்கிறார். ஸ்ரீ உப. வே. அனபில் கோபாலாசார்யர் முதலியவர்கள் இதை ஸேவித்து அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்பட இந்த ஸ்வாமியும் அங்கீகரித்திருக்கிறார். இதை அச்சிட்டு வெளியிட உத்தேசம் அது நூறுரூபா செல்லுமென்று தோன்றுகிறது. நாம் எல்லோரும் இயன்ற அளவு உபகரிப்போமானால் இந்நூல் எளிதில் வெளிவரக்கூடும். ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு பிரதி வாங்கிக்கொள்வதாக வாக்களித்தால் இன்னும் சூலமாம். நம் ஸம்பந்தாயத்தில் மிகுந்த ஈசிபாடுடையவரும் பெரிய வைதிகருமான திவான்புலுதூர் நம்பெருமாள்செட்டியார் இப்புஸ்தகம் அச்சிடுவதற்கு ரூபா இருநூறு முன்னதாகவே கொடுத்திருக்கிறார். அது பாங்கியில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவருடைய தூண்டுதலில்லாமல் தாமே முன்வந்து கொடுத்தமையால் இவருடைய ஆஸ்திக்யம் நன்கு புலப்படுகிறது. இந்த மஹத்தான கார்தம ஸ்ரீ உப. ஏ. வி. கோபாலாசார்யரால் ஸ்ரீரங்கத்தில் நடைபெற்ற ஸபையில் ரங்கநாதன்

ஸந்திதியில் அரங்கேற்றப்பட்டிருக்கிறது. இந்த க்ரந்தப்ராசாரணவிஷயத்தில் எல்லோரும் முன்வந்து உதவிபுரியவேண்டும்.

கடைசியில் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீரங்கத்திற் பெரியபெருமானையும், திருநகரியில் ஆழ்வாரையும் ஸேவித்து அநுஜ்ஞைபெற்றுக்கொண்டு இந்த ஸபைக்கு வந்தேன். பெரியபெருமானே ஸேவிக்கும்போது அவருடைய திருவடிகளில் நிரந்தரமாய் அந்தரங்கமாக வீணாகாமல் செய்துகொண்டிருக்கும் வைணிகவித்வான் ராமஸ்வாமிஐயங்கார், பகவானுக்கு முகோல்லாசமாக திவ்யப்பந்தத்தை விணையிற்பாடு வதைக்கேட்டு ஆநந்தித்தேன. அப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை இச்சபையோரெல்லோருக்கேட்டனுபவிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அவரை, இங்கு வரவழைக்க, ஸபையின் சென்ற இரண்டுதினங்களிலும் ராத்திரி 8½ மணிமுதல் 10½-மணிவரை எல்லோரும் அந்தவீணாகானஸத்தை அநுபவித்தார்கள். அந்தந்தக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அந்தந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அவசியம் ஆதரிக்கவேண்டும். இவரை எப்படி ஆதரிக்கலாமென்று யோசித்துப்பட்டணத்திலிருந்து ஒரு தங்கப்பதக்கம் வரவழைத்து வைத்திருக்கிறேன். அதில் இவருக்கு இந்த ஸபையோரால் பரிசளிக்கப்பட்டது என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இதை அவருக்குப் பாரிதோஷிகமாகக் கொடுப்பதற்கு நீங்கள் அநுமதிதாவேண்டும். கீழ்ச்சொல்லிய மற்றப்பட்டங்கள் கொடுப்பது ஒருபக்கமிருக்கட்டும். இரண்டுநாளாக நம்முடைய செவிகளுக்கு ஆராவமுதளித்த இவருக்கு “ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்தாந்தஸபையின் வைணிகவித்வான்” என்கிற பட்டம் இப்பொழுது கொடுக்கப்படுகிறது. இவர் இந்த ஸபை எங்கு நடந்தபோதிலும் தவறாமல் அங்குச் சென்றிருந்து சிறப்பிப்பாரென்று நம்புகிறேன்.

அத்பந்த க்ருதஜ்ஞதையை யுடையவகை இருக்கிறேன். இக்கைக் கர்யத்தை யதாப்ரகாரமாக நிறைவேற்ற அடியேன் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அசுத்தன். அதை வெகு சிறப்பாய் நடத்தக்கூடிய ஸ்வாமிகள் இந்நகரத்தில் அனேகர் உளர். ஆயினும் நலிவுபுகுஷ்டம் பெறுஷ்டினை பெறுஷ்டினைவீதரொ ஜநாஃ' என்னும் ந்யாயத்தாலே அடியேனுக்கு இந்த பாக்யம் கிடைத்தது. (கிம் வெஷு ஸக்யூ திஸ்யெ நநதெ Z நுகஃ ஹிஃ ஸ்வாதாவிதா ஸு திக்யு தெ நவரிஸு ரெண' என்ற பகவத்குணம் பாகவதர்களுக்கும் பொதுவாகையாலும், தத்ரீஸு ஶஸு ஸுஹொ ஶி ஶிந்யுஹொ' என்னும் ஆசார்ய நைச்யான ஸந்தானம் அடியேனிடத்தில் அஸங்குசிதமான அந்வயத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியாலும் இக்கைக்கர்யத்தில் அடியேனை நியமித்தது உசிதமேபோலும்.

ஸ்வாமிகளா! இம்மதுபாநகரவாஸிசன்சார்பிலும், அடியேன்சார்பிலும் தேவாரீர்களுக்கு ஹார்த்தமான ஸ்வாகதம் கூறுகின்றேன். அடியோங்களுடைய குற்றங்களைப் பாராமல் இந்தத் திவ்யதேசத்தின் பெருமையை நினைத்து ஸ்வாமிகள் த்ருப்தியடையும்படி பார்த்திக்கிறேன். இந்தக் கேஷத்திரத்தினபெருமையை எடுத்து உரைப்பது அநாவச்யமென்றே தோன்றுகிறது. மஹாஷிகளைத் தூரீகரிக்கும் ஆழ்வார்களில் தலைவரும் பெரியாழ்வார் என்று பெயர்பெற்றவருமான அல்வழக்கொன்றுமில்லா விஷ்ணுசித்தர், அக்காலத்தில் இத்தேசத்தை யாண்டிவந்த வல்லபதேவன் என்று ப்ரஸித்தான ராஜாஷின் வித்வத்ஸபையில் ஸர்வேச்வரனுடைய சியமநத்தால் ச்ருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணாவசன ஸஹஸ்ரங்களால் ஸ்ரீமத நாராயணனை பரதந்தவம் என்று நிரூபித்து, அந்நகரக ராஜாஷினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த கிழியை அறுக்க, அதனால் உண்டான ஆநந்தத்தினால் யானையின்மேலேற்றி ஊர்வலம்செய்யப்படும் ஸமயத்தில் அந்த மஹோத்ஸவத்தைப் பார்த்துக் களிப்பதற்காக ஆதரத்துடன் பிராட்டி ஸஹிதையுடைய பஞ்சாயுதம் தரித்துக் கரியதிருமேனியுடன் பெரியதிருவடிமேல் ஏறிவந்த அப்பன் ஸர்வேச்வரனைப் பல்லாண்டு பாடியது இங்கேயன்றே.

யறிந்து அதில் ஊற்றமும் ஈரவீணதையும் உடைய மஹான்களாலே ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடத்தப்பட்டுவருவதால் ஆரம்பம் அல்பமாயிருந்தாலும் வரவரப் புஷ்டியையும் அபிவ்ருத்தியையும் அடைந்து தக்காலம் ஸர்வருக்கும் வாஸுதேவதருச்சாயைபோல் நிழலும் இடமும் கொடுத்து ஸம்ஸார தாபத்யத்தைப் போக்கி வைஷ்ணவியமான தாரக போஷக போக்யங்களை ஊட்டத்தக்க நிலைமைபை அடைந்திருக்கிறது. பெருமாள் 12 வயதிற்குள் அயோத்தியில் நின்றும் வெளிப்போய் அருகில் உள்ள ஸித்தாச்சரம் முதலான ப்ரதேசங்களைப் பாவனம்செய்து ஸாதபரித்ராணம் செய்தாப்போலே இந்த ஸபையும் அதன் உத்பத்தி ஸ்தானத்திற்கு ஸம்பமாயுள்ள இடங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தைப் பாவச்செய்வதாயிற்று. பிறகு பெருமாள் தண்டகாரண்யம் முதலான இடங்களுக்குப் போய் அங்குள்ளாரையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தாப்போல் நம்முடைய ஸபையும் இவ்விடம் வந்திருக்கிறது. “பண்டுஇப்பெரும் பதியையாக்கிப்பழிபாவங், கொண்டு இங்கு வாழ்வாரைக்கூறாதே-எண்டிசையும், பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதித் தீர்த்தகராய்த்திரிவது” ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் கடைமையன்றோ. இங்கு வந்திருக்கும் ஸ்வாமிகள் லோகஹிதைஷ்ணியான ராமாநுஜசிவபாஜ்ஞா ரத்னங்களை நாலு பக்கத்திலும் இறைத்து ஸர்வர்களையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்க மூட்டை மூட்டைகளாய்க் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். மதுராவாஸிகளான நாம் இச்சமயத்தைக் கைவிடாமல் அந்த ரத்னங்களைக் கரஹித்து சிரஸாவஹிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்று பெயர்வைத்துக்கொள்ளாதவர்கள் இந்த ஸபையில் நமக்கு என்ன ஸம்பந்தம் என்று ஒருவேளை நினைக்கலாம். ஆனால் அந்நினைவு ஸரியன்று. சில காரணங்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்னும் பெயர் சிலருக்கே இடுகுறியாய் இருந்தாலும் பொதுவிலும் வாஸ்தவார்த்தத்திலும் வைஷ்ணவர்கள் அல்லாதவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. வைஷ்ணவன் என்றால் விஷ்ணு ஸம்பந்தி என்றர்த்தம், விஷ்ணு என்றால் வ்யாபித்

திருக்கிறவன். ஸர்வ வ்யாபியான பகவானுக்குப் புறம்பானவர்கள் உண்டோ; ஆகையால் ஸமஸ்தமானவர்களுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவமத ஸித்தாந்தங்களில் ஸ்வாபாவிசமான பாத்யம் உண்டு. ஆகையால் இந்த ஸபையில் செய்யப்படும் ப்ராஸங்கங்களைக் கேட்டு ஆநந்திக்க எல்லோர்க்கும் முறையேதவிர வேறில்லை.

தேசாந்தரங்களில் இருந்து இந்த ஸங்கத்திற்கு க்ருபையாய் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமிகளுக்கு ஒர்விஞ்ஞாபனம். ஸ்வாமிகளினுடைய க்ருபைக்கு ஈடாக உபசரிப்பதற்கு நாங்கள் அசக்தர்கள். த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாக்ரிகளான ஸ்வாமிகளுக்கு அடியோங்கள் என்ன கொடுக்கலாம்? என்ன செய்யலாம்? 'ஸ்யவா க்ஷிணு ஸலிவ-யாஜி தெ' என்று ஆள வந்தார் அருளிச்செய்த பாசாததை விண்ணப்பிப்பதற்குமேல் அடியோங்களாலாவது ஒன்றும் இல்லை. இம்மாதிரியான பெரிய ஸபைகளைக்கூட்டி நடத்துவதற்கு வேண்டிய ஸாமத்தியம் அற்றவர்களாயிருக்கிறோம். 'அறியாத பிள்ளைகளோம்' என்று இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனுக்குச் சொன்னதை அடியோங்கள் இவ்விடத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளுகிறோம். பீஷ்ம த்ரோண தூர்யோதனர்களுடைய க்ருஹங்களைக் கடந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விதுரருடைய குடிசைக்கு எழுந்தருளினபோது பகவானை சரியானபடி ஸத்கரிக்கச் சக்தியற்ற விதுரர் 'ஸுஹ்ரெஹெ ஶூஷ்ரெ மொவிந் வனதெ நஃ வரஃ யநஃ' (கிருஷ்ண!) என்னிடத்தில் உள்ள தனம் ஸம்பரமம் ஒன்றேயாகும், இதைக்கொண்டே தேவரீர் த்ருப்தி அடையவேண்டும்) என்று விண்ணப்பம் செய்ய அதைக்கொண்டு பகவானை உபாடி த்ருப்தியடைந்தோ அடியோல் உபசாராதேசேந அடியோங்களால் பண்ணப்படும்

அபசாரங்களைப் பொறுத்த க்ருபைபண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

இன்னும் ஒரே வார்த்தை. இந்த ஸங்கந்திற்கு இப்பொழுது நாம் அக்ராஸநாதிபதியை வரித்தல்வேண்டும். அந்த ஸ்தானத்தை வஹிக்க உபயவேதாந்தாசார்யரான வன்பாக்கம் பூநீமான் வேங்கடம் பூநீநிவாயைங்கார் ஸ்வாமி நமது வேண்டுகோளின்பேரில் மஹாக்ருபையாய் ஸம்மதித்திருக்கிறார். அதற்கேற்ற சக்தியும், ஜ்ஞானமும், குணங்களும் இந்த ஸ்வாமியின் இடத்தில் உள்ளதென்பதை இந்தக் கோஷ்டியிலுள்ள ஸகலமானவர்களும் ஏற்கனவே அறிவார்கள். 'ஐநிக்ஷாஹம் வஸௌ லேஹதி ஜமதி ப்ரோதயஸஸவா' என்றுப் போல ஆபிஜாத்யராயும் வைதிகச் சரத்தை விச்வாஸமுடையவராயும் லௌகிகத்திலும் உந்தபதவியில் இருப்பவராயுமுள்ள இந்த ஸ்வாமிபைத்தவிர இப்பொழுது மிகவும் மலின மடைந்திருக்கும் நம் முடைய மதஸித்தாந்தங்களை உத்தரிப்பிக்கக் கூடிய ஸாமர்த்தியம் வேறு யார்க்கு இருக்கிறது? இந்தஸ்வாமி அடியேனுக்கு வ்ராயுக்ஷயூகி ஸுஹிஸ்திராயும், ஏகப்ரகாரமாகவன்றிக்கே பஹுப்ரகாரத்தாலே மான்யராயும் இருப்பதால் இவரை வரிப்பதில் அடியேனுக்கு உண்டான சிரதிசய ப்ரீதியையும் ஸ்வாமிகளிடத்தில் விண்ணப்பம்செய்துகொண்டு இந்த ஸ்வாமிபை அக்ராஸநாதிபதியின் கார்யத்தை நிர்வஹிக்கும்படி ஸகலமும் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

(ருஉ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

217. மற்ற வன் சொன்ன வாசகம் கேட்டலும் மகனைப்
பெற்ற அன்றினும் பிஞ்ஞகன் பிடித்த அப் பெருவில்
இற்ற அன்றினும் எறி மழு வாளவன் இழுக்கம்
உற்ற அன்றினும் பெரிய தோர் உவகையன் ஆனன்.

இ - ள். (தசரதன் மேற்கூறியவாறு) வசிட்டன் சொன்ன வாசகத்தைக் கேட்டவுடனே, (நெடுங்காலம் பிள்ளையில்லாதிருந்ததான்) இராமனைப் பெற்ற அன்றையினும் (வேறெவரும் வளைக்கமுடியாதிருந்த)சிவன் வில் முறிந்த அன்றையினும் (இருபத்தொருதலைமுறை அரசரை நாசம்செய்த) பாசராமன் தோல்வியடைந்த அன்றையினும் (அடைந்த மகிழ்ச்சிகளினும்) அதிகமான மகிழ்ச்சியுடையவனானான்.

பிஞ்ஞகன் - சிவன். இறுதல் - ஓடிதல். இற்ற - ஓடிந்த. எறிதல் - கொல்லல். மழு - கோடரி. வான் - ஆயுதம். எறிமழுவாளவன் - கொல்லுகின்ற கோடரி ஆயுதத்தைபுடைய பாசராமன். பாசு, மழு, கோடரி யென்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

இராமனை முடிசூட்டுதற்கு எல்லாரும் ஏகமனமாக இசைந்ததனால், தசரதனுக்கு உண்டாகிய கழிபேருவகைபைக் கூறுமுகத்தால், இராமன் பிறக்குமுன் நிகழ்ந்த நனிபினிய நிகழ்ச்சிகளைத்தினும் மேலானது இராமன் பிறந்ததென்றும், அதனினும் மிக்கது அவன் சிவன் வில்லை முறித்ததென்றும், அதனினும் உயர்ந்தது அவன் பாசராமனது வில்லை வளைத்ததென்றும் வரிசையாக ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றமாகத் தசரதனு நீண்ட ஆயுட்காலத்தில் நேர்ந்த அசாதாரண அதிசந்தோஷ சம்பவங்களைச் சூழ்ந்தெடுத்துத் தொடுத்தெடுக்கிச் சுருக்கி உரைத்த இனிமை பாராட்டற்பாலது.

[அவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்தவன், வசிட்டனைவணங்கி “உனது கிருபையால் நான் பூபாரம் தாங்கியதுபோல, இராமனும் தாங்குதல் தக்கதே” என்றான். அப்போது முதல்மந்திரியாகிய சுமந்திரன், தன் கருத்தோடு டற்ற மந்திரிகள் கருத்தும் ஒத்திருந்தலை அவர்கள் முகக்குறிப்பால் அறிந்தவனாய்த் தசரதனை நோக்கி “நீ ‘இராமன அரசு செய்தல் தக்கது’ என்றது எங்கள்மனம் குளிர்ச்செய்தது, ‘துறப்பேன்’ என்றது வெகும்பச்செய்தது; உலகத்தை அவன் காத்தலும் நீ நீத்தலும் மாகிய இரண்டையும் ஒருங்கே விதிக்கின்ற அறத்தினும் கொடியது யாது! அவ் இரண்டுள் முன்னதாகிய இராமனை முடிசூட்டுதலைச் செய்து, பின்பு, பின்பு, (இன்னதெனச்சொல்ல என் மனம் இசையாத) பின்னதனைச் செய்க” என்றான்.

உடனே, தசரதன், சுமந்திரனை “நீயே சென்று இராமனை அழைத்துவருக” என, அவன், இராமன்பாலுள்ள அன்பினால் இராச்சியத்தைத் தானே அடைந்தாற்போலக் களித்து, இராமன் அரண்மனையை அடைந்து சீதா சமேதனாக வீற்றிருந்த இராமனை, அவன் அழகு தேன்போல அதனைத் தன் கண்ணும் கருத்தும் வண்டு போல நுகரக், களிபெருகக் கண்டான். கண்டவன் தொழுது “ஒரு காரியநிமித்தம் உன்னை அரசன் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான்” என, இராமன், மேகம் மலைமேல் உறுதல்போலத்தேர்மீது உற்று, முழவுகள் முழங்கச், சிரசில் அணிந்த மாலையில் மொய்க்கும் வண்டிகள் தேர் செல்லும் அதிர்ச்சியினால் கலைந்து இரையக், கண்ட மாதர்கள் காமுற்று ஏங்கி மெலிதலால் அவர்கள் கைகளினின்று கழன்று சீழேவிழும் வளையல்கள் தரையிற்பட்டு ஒலிக்க, ‘இனி, வனம் செல்வான், அரசக்கரைக் கொல்வான், நம் குறை நிறைவேறியது’ என்று எண்ணித்தேவர்கள் ஆவாரிக்கச் சென்றனர்.

218. நீள் எ முக்தொடர் வாயினும் குழையொடு நெகிழ்ந்த
ஆள கத்தினோ டாமயத் தலத்தினும் அலர்ந்த
வாள் அ ரத்த வேல் வண்டொடு கெண்டைகள் மயங்கச்,
சாள ரத்தினும் பூத்தன; தாமரை மலர்கள்.

இ - ள். (இராமனைக் காணத்) தாமரை மலர்கள் (ஆகிய மாதர் முகங்கள்) குண்டலங்களோடு, உயர்ந்த தூண்வரிசைகளை (இருபக்கத்

துத் திண்ணைகளிலும்) உடைய (முன்) வாசல்களினிடத்து மலர்ந்தன; கூந்தலுடன், நிலாமுற்றங்களிடத்து மலர்ந்தன; வானும் இரத்த (ம் தேய்ந்த) வேலாயுதமும் வண்டும் கெண்டைமீனும் (போன்ற கண்கள் காம) மயக்கக் கொள்ளப், பலகணிகளினிடத்தும் மலர்ந்தன.

எழு - தூண். வாய் - வாசல். குழை - குண்டலம். நெகிழ்ந்த-மலர்ந்தன. அளகம் - (கூந்தல்), ஆளகம் எனத் தொடைநோக்கி முத லெழுத்து நீட்டப்பெற்றது. அரமியம் - நிலாமுற்றம். அரத்தம் - இரத்தம். சாளரம் - பலகணி.

இப்பாட்டிற்போல, மிதிலைக்காட்சிப்படலம் கச-ம் பாட்டில் வேறு வநுணைகளோடு “சாளரந்தோறும் தோற்றும் சந்திர உதயக் கண்டார்” என இனிது கூறியிருத்தல் காண்க.

[இராமன் இலக்குமணனுடன் தசரதன் இருந்த இடத்தை அடைந் தான். அடைந்தவுடன் வசிட்டனைத் தொழுது தன்னைத் தொழுத இராமனைத் தசரதன் மார்புறத் தழுவினான்.]

219. நலம் கொள் மைந்தனைத் தழுவினன் என்பதென்? நரி நீர் நிலங்கள் தாங்குறு நிலையினை நிலையிட நினைந்தான், விலங்கல் அன்ன திண் தோளையும் மெய்த் திரு இருக்கும் அலங்கல் மார்பையும் தனது தோள் மார்புகொண் டளந்தான்.

இ - ள். இராமனைத் (தசரதன்) தழுவினானென்றது ஏன்? எனில், பூமி (பாரம்) தாங்கும் தன்மையை (இராமன் உடையதோ) என்பதைத் தசரதன் அளந்து) நிச்சயிக்கக்கருதினவனாய் (இராமனது) தோளையும் மார்பையும் (பூபாரந்தாங்கிய) தனது தோள் மார்புகளால் அளந்தான் (என்க).

நரி - குளிர்ச்சி. நீர் நிலம் - கடல் (சூழ்ந்த) பூமி. ‘நிலங்கள்’ என்பதில் ‘கள்’ அசை (சிந்தாமணி). நிலை - தன்மை; நிச்சயம். நிலை யிட - (அளந்து) நிச்சயிக்க. விலங்கல் - மலை. அலங்கல் - மலை.

மற்றைய அரசமார்பில் இலக்குமி இருப்பதாகக் கூறுதல் பொய் என்பார் “மெய்ததிரு இருக்கும் அலங்கல் மார்பு” என்றார்.

[பின்பு, தசரதன், இராமனைத் தன் அருகிருத்தி, அன்புமீதூர், மகிழ்கூர்ந்துநோக்கிப் “பாசராமன்புகழ் குறுக வளர்ந்த புயபலத்தினாய்! உன்னைப்பெற்ற யான் உன்பாற் பெறவேண்டுவதொன் றுண்டு. மூப்பினால் மிகவும் நொந்தேன். அதனால் அதிக வருத்தஞ்செய்வதாகிய பூபாரத்தைச் சமக்கும் கட்டத்தினின்று விடுபட்டு நான் உய்தற்குரிய தவநெறியிற்செல்ல நீ உதவுதல் வேண்டும் பிள்ளைப்பேறு, இம்மை, மறுமைப்பேறுக ளிரண்டையும் பெறச்செய்யுமென்பர் பெரியோர். அப் பிள்ளைகளுள்ளும் அறக்கடவுளேபோன்ற திண்ணப்பெற்ற யான் வருத்தம்நீங்காதிருத்தல் தகுதியாமோ? எண்ணிலடங்காத நம் முன்னோர் மூப்புக்காலத்தில் தங்கள் தங்கள் குமாரர் பூபாரம் மேற்கொள்ளவைத்துத் தவமேற்கொண்டார்கள். முற்பிறப்புக்களிற்செய்த நல்வினைப்பயனாகவும், இப்பிறப்பிற் செய்த யாகாதி புண்ணியபலமாகவும், உன்னைப்பெற்றபின்பும் நான் பூபாரம் பொறுக்கும் துன்பம்நீங்கிலேனென்றால், உன்னைப்பெற்றதனாலாகிய பயன் யாதோ? முதுகின் சுமைவருத்தம் ஒருவகையிலும் காலின் முடவருத்தம் மற்றொருவகையிலும் வருத்த, அசையமாட்டாது வருந்தும் பொதியெருதுபோல, முன்சொன்ன பூபாரத்துன்பமும் மூப்புத்துன்பமும் பொறுக்கமுடியாமல் வருந்தும் யான் இருதுன்பங்களினின்றும் என்றும் விடுதலை செய்து விடும் வீட்டையடைய விரும்புடையேனாயினேன். அது பெற, நீ அருளல்வேண்டும். பிறவித்துன்பத்தினின்று நீங்கியவர், அரசால்லர்; இந்திரன் முதலிய இறையவரோவெனின், அவருமல்லர்; வேறு யாவரோவெனின், தவம் செய்தோரும் தம் சொற்கடவாத சர்ப்புத்திரரைப் பெற்றோருமே. ஆதலால் என் சொற்படி, நீ முடிசூடுவாயாக” என்றான்.

220. தாசை அப்பரி சுரைத்தலும், தாமரைக் கண்ணன் காதல் உற்றிலன்; இகழ்ந்திலன்; கடன் இதென் றுணர்ந்தும், யாது கொற்றவன் ஏவிய தது செய லன்றோ நீதி எற்கென நினைந்தும், அப் பணி தலை தின்றான்.

இ.ள். தசரதன் அவ்வாறுகூற, இராமன், (முடிசூடுதலை,) விரும்பினான்ல்லன்; வெறுத்தானல்லன்; ‘இது என் கடமை’ என்று நினைந்தும் ‘அரசன் கட்டளையிட்டதெதுவோ அதைச் செய்தல் எனக்கு முறை’ என்று கருதியும் அக்கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டான்.

தலைக்கொள்ளல் ஏற்றுக்கொள்ளல் என வருதல்போலத் தலைநின் றான் ஏற்றுக்கொண்டான் என வந்தது. (தலைக்கொள்ளல்—ஏற்றுக் கொள்ளல், உ-ம். ‘உந்தை உண்மைய னுக்கியுன் சிற்றவை—தந்த சொல்லைத் தலைக்கொண்டு தாரணி—வந்த தம்பிக் சூதவிய வள்ளலே’ சங்க அகராதி.)

இயல்பாக, மிக்க பெரும்பான்மையோரால், விருப்போடாயினும் வெறுப்போடாயினுஞ் செய்யப்பட்டுப் பிறவிக்கேதுவாகுங் கருமங்களை யே விருப்பு வெறுப்பின்றிச் செய்து முத்திக் கேதுவாக்குதல் பலாபல சமாசபாவனையுடைய ஞானிகள்செயலென்பதைச் சிறந்த திருட்டாந்தமுகத்தால் விளக்குவாராய் இராமன் முடிசூடுதலைக் ‘காதலுற்றிலன் இகழ்ந்திலன்’ என்றார்.

[தசரதன், இராமன் உடன்பட்டசூறிப்பையுணர்ந்து மகிழ்ந்து, இருவருயிர்களும் நெருங்கிப் பொருந்தி யொன்றாகச்செய்வான்போல, இராமனை யிறுகத் தழுவிக்கொண்டான். பின்பு, தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். இராமனும் தன் மாளிகையை அடைந்தான்.

தசரதன், இராமனது முடிசூட்டுவிழாவுக்கு வரும்படி பலதேச அரசர்க்கும் திருமுக மனுப்பி வசிட்டனை அச்சடங்குக்கு வேண்டிவன சித்தஞ்செய்க என்றான். அவன் அவ்வாறு செய்ய ஒப்புக்கொண்டு, அயோத்தியில் உள்ள அரசர்களுக்கு இராமன் முடிசூடுவதைத் தெரிவிக்க, அவர்கள், மனத்தில் உண்டாகிய மகிழ்ச்சி பொங்கி உடம்பெங்கும் மயிர்க்கால்களின்வழியே எழுந்தாற்போல உரோமம் சிலிர்க்க உடம்பொடு சுவர்க்கம்புக்கார் ஒத்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் தாங்கள் தாங்களே இராச்சியத்தைப் பெற்றார்போன்று, ஆனந்தபரவசராய், அரசனை அடைந்து தொழுது “ஐய! நீ செய்யக்கருதியது மிகச் சிறந்தது” என்றார்கள். அவன், அதனால் தன் மனத்துண்டாகிய மகிழ்ச்சியை மறைத்துக்கொண்டு, “நான் புத்திரவாஞ்சையாற் புத்தி மயங்கிக் கூறியதற்குப் பொருத்தமாக நீங்கள் புகன்றது, உங்கள் மன மகிழ்ச்சியினாலோ, என்கருத்துக்கு இசைந்துகூறவேண்டு மென்ற எண்ணத்தினாலோ, இது தக்கதென ஆராய்ந்து துணிந்ததாலோ, எதனாலெனக் கூறுவீராக” என்றான். அவர்கள், “இராமனுக்கு எல்லா நற்குண நற்செய்கைகளும் சகலசம்பத்துக்களும் பெருகுவன ஆகி என்று எல்லாரும் தத்தம் இட்டதெய்வங்களைப் பிரார்த்திக்கின்றனர்,

இதில் என்ன அதிசயமிருக்கிறது? ஊருணி நீர்நிறைதலையும் சாலமழை பெய்தலையும் நெல்வயல் நீர்நிரம்புதலையும் விரும்புவாரன்றி வெறுப்பாருண்டோ? இராமன் எல்லாரிடத்தும் எவ்வாறு சிறந்த அன்புடையானோ, அவ்வாறே அனைவரும் அவனிடத்து அன்புடையாயிருக்கிறார்கள்” என்றார்கள். அதுகேட்ட சக்கரவர்த்தி, கவலை நீங்கிக், களிப்போங்கி, அன்பு மீதுர, ஆனந்தக்கண்ணீர் சோர, அரசர்களை நோக்கி “நடுவுநிலைமைவிலகாமை, அறச்செயல்கள் ஆற்றாதல், தீயாசைச் சினத்தல், ஒழுக்கம் வழக்காமை ஆகிய இவைகளை ஆடம்பரமாகவன்றி உண்மையாக மேற்கொண்டொழுதும் வேந்தர்களே! இராமன் என்மகனென்பானேன், அவன் உம்மகன், உமக்கடைக்கலம்” என்று இனிது கூறி அரசர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினான்.

கோசலாதேவியின் தாதிபர் நால்வர் இராமபிரான் முடிசூடுநிரிகழ்ச்சியறிந்த உவகையிடுகதியால், அவசராய்க், கூந்தல் சூலைதலும் தேகம் பூரிக்கக் கொங்கைக் கச்சுப்பூட்டும் ஆடைக்கட்டும் அவிழ்தலும் உணராராய், வரம்பின்றி ஆடல்பாடல்செய்து, கண்டவர்களையெல்லாம் கும்பிட்டுக்கொண்டு, யாது கூறுவதென அறிபாராய்க் கோசலையிடம் ஒடிச்சென்றார்கள். அவர் அவர்கள் களிப்புமிடுகதிகண்டு அன்புகொண்டுநோக்கி “உங்கள்மனத்தில் ஓர் உவகைச்செய்தி உண்டென்பதை ஊகித்துணர்ந்தேன் உடனே அதை உரையுங்கள்” என, அவர்கள் உரைத்தார்கள்.]

221. சிறக்கும் செல்வம் மகற் கெனச், சிந்தையில்
பிறக்கும் பேருவ கைக் கடல், பெட்பற
வறக்கு மா, வட வைக்கனல் ஆனதால்,
துறக்கும் மன்னவன் என்னும் துணுக்கமே.

இ - ள். (அப்போது, கோசலைக்கு,) அரசன் துறப்பானென்ற அச்சமானது, மகனுக்கு (இராச்சிய) பாக்கியம் சிறப்பாகவுழமென்று மனத்தில் நோன்றிய பெருமகிழ்ச்சியாகிய கடல் முழுதும் வற்றும்படி, வடவாழுகாக்கினி ஆயிற்று.

பெட்பு - பெருமை, நீர்ப்பெருக்கத்தைக் குறித்தது. வறக்குமாறு, வறக்குமா எனத் தொக்கது. துணுக்கம் - அச்சம்.

கோசலைமனம் கடலிடத்துக்கும், மகன் முடிபூண்பானென்ற மனக்குளிர்ச்சி அக்கடலிடத்து நீருக்கும், கணவன் துறப்பானென்ற

மனவெப்பம் ஆவ்விடத்தே யுள்ள வடவைத்தீக்கும், அக் குளிர்ச்சி அவ்வெப்பத்தால் ஒழிதல் அந்நீர் அத்தீயால் வற்றதலுக்கும் மிகப் பொருத்தமாக உவமித்திருக்கும் நயம் சிந்திக்கத்தக்கது.

[ஆயினும், அவள் அவர்களுக்குச் சிறந்த வெகுமதிகள் அளித்து விட்டுச் சுமித்திரையுடன் திருமால் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கினாள்.

222. என் வ யின் தரும் மைந்தற் சீனி அந்நீர்
உன் வ யிற்றதென் றாள், உல க்யாவையும
மன் வ யிற்றின் அடக்கிய மாயனைத்
தன் வ யிற்றின் அடக்கும் தவத்தினாள்.

இ - ள். அண்டங்க ளனைத்தையும் வயிற்றுள் அடக்கிய திருமலைத் தன் வயிற்றில் அடக்கிய (பெருந், தவத்தையுடைய கோசலை ("சுவாமி!") என் வயிற்றில் (பிறக்கும்படி நீ அருளிய இராமனுக்கு இனி அருளுதல் உன் பாம்" எனறாள்.

வயின் - வயிறு. வயின்தரு - வயிற்றில் (பிறக்கும்படி) அருளிய, அருள், முதனிலத்தொழிற்பெயராய் அருளுக லென்ற பொருள்பட நின்றது. வயின் - இடம். வயிற்று - இடத்தினது. 'வயிற்று' என்பதில் 'அது' பகுதிப்பொருளாகுகதி. மக்வயிறு - பெரியவயிறு. மன் - பெருமை (சிந்தாமணி).

'மாயனை' என்பது திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமனைக் குறித்தது. திருமாலுக்குப் பல திருநாமங்க ளிருக்கவும், அகிலாண்டங்களை யும் வயிற்றில் அடக்கிய மாயத்தைக் குறிக்க, 'மாயன்' என்ற பெயரை இங்கே இனி தெரிந்தாண்ட நயம் பாராட்டத்தக்கது.

வழுகடல்களும் (ஒருநிக்கச்) சென்று இறங்க இடம் தந்த பெரிய திருவாயையுடைய அகத்தியமகாமுனிவன், திரிலோகங்களையும் ஒரு வாயால் உண்டு (திரும்ப) உமிழ்ந்த திருமலைத் தன்னுள்ளே (கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கச்செய்து) அடக்கி (அதனால் திருமாலினும் பெருமையுடையதாயும்) அந்த மூன்றுலகு களில் உள்ளவர்) களையும் (அவர்கள் திருமலைச் சேலிக்க நாள், கார்ப்பரவசல்கள்வழியாக உள்ளே வருவதும் சேவித்துவிட்டு வெளியே செல்வதாய் நிகழ்ந்த கலால்; தனது நால்வாயில் உண்டு உமிழ்ந்தால் அத்திருமலை ஒத்ததாயும்,

எனவே, அவருக்கு ஒருவகையில் உயர்ந்தும் ஒருவகையில் ஒத்தும் இருக்) கின்ற (முன் விட்டுணுத்தலமாயிருந்த திருக்குற்றலத்துத்) திருக்கோயிலைக் கண்டான்: (கண்டவன், கண்டகாட்சியால், ஆனந்த பாவசனாகி அக்கோயிலைக்) சும்பிட்டுப் 'பிறவி (ச் சிறைச்சாலை) வாசலைக் கடக்க (உதவியாக) இக்காட்சியே போதும் (அரியதவம் செய்யவேண்டிவதில்லை) என்று (கேட்போர்) இரு (செவி, வாய்களிலும் பொன்சொரிந்தாற் போல (அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைய, உலகையுண்டவனை உண்ட கோயிலைத் துதித்தற்குத் தமிழைக் கற்றுவல்ல கம்பராதிபரது சாதாரண வார்கள் தகுதியுடையவல்ல, தமிழைப்பெற்ற வல்லவனது கடலை யுண்ட அசாதாரணவாயே தகுதியுடையது என, அந்த வாய்கொண்டு) தோத்திரம் செய்வானாயினான் என்ற கருத்தை உள்ளடக்கிய,

“ஒரு வாயில் உண்டு முன் நாள் உமிழ்ந்தானை உள்ளடக்கி
உலகம் மூன்றும்

திருவாயில் ஒருநான்கால் உண்டுமீழும் திருக்கோயிற்
செல்வம் கண்டான்,

கருவாயில் கடப்பவர்க்குக் காட்சி இது போதும் எனக்
காங்கள் கூப்பி

இருவாயும் பொன் சொரிய ஏத்தினான் எழுகடல்சென்
றிரங்கும் வாயான்”

என்னும் குற்றலத் தலபுராணக் கவியை 'உலகியாவையும்—மன்வ யிற்
றின் அடக்கிய மாயனைத்—தன்வ யிற்றின் அடக்கும் தவத்தினான்' என்
பது நினைவுகூர்ச் செய்கின்றது.

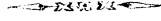
[கோசலை, தன் மகன் முடிசூடுதல்குறித்துக் கோதானம், பூதா
னம், அன்னதானம், சொன்னதானம், கன்னிதானம் முதலிய தானங்கள்
செய்து நோன்புகள் நோற்கத்தொடங்கினான். (கோ - பசு. பூ - பூமி.
சொன்னம் - சுவர்ணம்)]

(தொடரும்.)

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

ஸ்ரீ:

ஒரு சிறப்புப்பட்டம்.

நம் ராஜாங்கத்தார் சீரும் சிறப்பும்வாய்ந்த பெருந்தகையாளரை ஆராய்ந்து தெரிந்து அவரவர்தகுதிக்கேற்றவாறு பட்டங்கள் அளித்து வருமுறையில் நாளிது 1925-ம் வருடப்பிறப்புக்கொண்டாட்டத்தில் மதுரையில் வக்கீல்உத்தியோகத்திற் பிரஸித்திபெற்ற ஸ்ரீமத். மாணிக்க வாசகம்பிள்ளை யவர்களுக்கு ராவ்சாஹேப் பட்டம் அளித்திருப்பது மிகுந்த ஸந்தோஷகரமாயிருக்கிறது. பிள்ளையவர்கள் தமக்குரிய வக்கீல்வேலையோடமையாது ராமநாதபுரம் ஜில்லாபோர்டின் உபாக் ராஸநாதிபதியாகவும், நம் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் கெவுரவகாரிய தரிசியாகவும் பலவருடங்களாகப் பொதுநன்மைநாடியும், தமிழ்வளர்ச்சி கருதியும் உழைத்துவருகிறார்கள். ஆதலால் இந்த ஸந்தோஷத்தை இராமநாதபுரம்ஜில்லாவாசிகளேயன்றி நம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தாரும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களது பாரபக்த மின்மை ஒழுங்குடைமை முதலிய குணங்கள் மிகவும் கொண்டாடத் தக்கன. இவர்கள் இன்னும் மேன்மேலுயர்ந்தபதவிகளையடைந்து உலகநன்மையான காரியங்களைச் செய்துகொண்டு நெடுங்காலம் வாழு மாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் நிருவநுள் புரிவாராக.

பத்திராதிபர்.

மதிப்புரை.

கலித்தொகை (பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலி) மூலமும் நச்சினூர்க் கீனிய ருரையும்:— இப்புத்தகம் சென்னைப் பிரஸிடென்ஸிகாலேஜின் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிறும்மஸ்ரீ அந்தராமையரவர்களால், பலபிரதிகளை வைத்து ஒப்புப்பார்த்து நன்கு பரிசோதித்து அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமுன்பு இந்நூல் ஸ்ரீமத். சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களாற் பதிக்கப்பட்டிருப்பினும் இப்பதிப்பில் மூலமும் உரையும் பல திருத்தமடைந்துள்ளன. பாட்டுக்களேனும் அவற்றின் பகுதிகளேனும் பிறநூலுணைகளில் எடுத்தாளப்பட்டவற்றை அவற்றிற்

குரிய விவரங்களுடன் ஆங்காங்குக் குறித்தும் இன்னும் தோன்றிய பிற குறிப்புகள் வரைந்தும், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்வரலாறுகள் எழுதியும், அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி அமைத்தும், முற்காலத்தவும் பிற்காலத்தவுமான நூற்றுக்கணக்கான நூல்களிலிருந்து பிரயோகங்கள் எடுத்துக்காட்டியும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. 18, 19-ம் பக்கங்களில் 3-வது குறிப்பில் அநுந்ததியைப்பற்றிய பலபுராணங்களிலுள்ள கதைகளும், பலநூல்களிலும் வழங்கிவந்த பெயர்களும் ஒருங்கு சேர்த்துக் காட்டியிருப்பதும், இன்னும் கொல்லிப்பாவை முதலிய சிலபலகுறிப்புகள் அநுமையான் ஆராய்ந்தெழுதியிருப்பதும் பாராட்டத்தக்கன. இம் முதற் சஞ்சிகையின் விலை ரூபா ஐந்து. தபாற்கூலி வேறு. வேண்டுவோர் இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள், 16, நாகப்பையர் தெரு, திருவல்லிக்கேணி போஸ்டு, சேனளை என்ற விவாசத்துக் கெழுதிப் பெறலாம்.

திருக்காறியிற்புராணம்:—இது, திருவாரூருக்குத் தென்றிசையில் உள்ளதான காளாகருவனசேஷத்திரமாகிய திருக்காறியில் என்னும் பாடல்பெற்ற சிவதலத்தின் மானியங்களைக் கூறும் நூற்பது சருக்கங்களுடையதாக வடமொழியிலுள்ளபடி தேவிகோட்டை வித்வான் ஸ்ரீமத். சொ. வேலுச்சாமிக் கவிராயவர்களால் தெளிவான இனிய தமிழ்நடைபில் மொழிபெயர்த்தெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதனைப் பாராயணம் செய்வார் தெய்வத்துதி முதலியவற்றைச் சமயசம்பிரதாயப்படி செய்து கொள்ளுதற் குபகாரமாக, தேவிகோட்டை வித்வசிகாமணி வெ. ஆ. தி. மா. சிதம்பரச்சேட்டியாரவர்களால் நன்றாகப் பாடப்பட்ட தோத்திரச் சருக்கமொன்று முதலிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்தலம் விளங்கும்படி தேவிகோட்டை ஸ்ரீமான் முத்து. கரு. அருணாசலஞ் சேட்டியாரவர்கள் கற்றிருப்பணி முதலியன புரிந்து பிரதிஷ்டித்திருப்பதுபோல அவர்கள் குமாரர் ஸ்ரீமான் கருப்பஞ்சேட்டியா ரவர்களும் இத்தலமானியம் விளங்கும்படி சொற்றிருப்பணிபுரிந்து பதிப்பித்திருப்பதும் பெரிய சிவபுண்ணியமாம்.

(க) பண்டைத்தமிழரசர், (உ) மாணவரீதிக்கதை:—இவை, மதுரைக்காலேஜின் தலைமைத் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீமத். சு. ஸ்ரீநிவாஸையங்கா ரவர்களால் கலாசாலைமாணவர்களுக்குப் பயன்படுமாறு செவ்விய

தமிழ்நடையில் ஆராய்ந்தெழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், பண்டைத்தமிழ்
 ழாசரென்னும் புத்தகத்தில் மனுவேந்தன் முதற் பாண்டியன்மாரீர்த்தி
 முடிவாகத் தமிழ்நிலமன்னர்களையும் வள்ளல்களையும்பற்றிச் சங்கநூல்க
 ளாலும் செந்தமிழ்ப்புலவர்களாராய்ச்சியாலும் வெளியான செய்திகளைத்
 திரட்டி இருபதுசரித்ரங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. “மாணவரீதிக்கதை”
 யுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருநீதியைப் புகட்டவல்லதாகப் பத்துக்கதை
 கள் புதுமைமாகப் படைத்தெழுதப்பட்டிருப்பனவும் பாராட்டத்தக்கன.
 இவற்றுள் முன்னதனவிலை அணு பத்து. பின்னதன்விலை அணு ஆறு,
 வேண்டுவோர் ஸ்ரீமான் இ. மா கோபாலகிருஷ்ணக்கோனாவர்கள்,
 புகஷாப், புதுமண்டபம், மதுரை என்ற ஈலசத்திற் பெறலாம்.

குறள் நானூறு மூலம், உரை, மொழிபெயர்ப்பு:—இது, திருக்
 குறள் அதிகாரங்கள்தோறும் எளிதிற் பொருள்புலப்படுத்தலால் இன்
 பம்பபக்கும் சிற்சில குறள்களைத் தெரிந்தெறித்து நானூறுவரை
 தொகுத்துத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கருத்துரையெழுதிப் பஞ்சா
 மிர்தம் பத்திராதிபர் ஸ்ரீமத்: அ. மாதவையரவர்களால் அச்சிடப்பட்
 டிருக்கிறது. திருக்குறளை முறையே முழுதும் படித்துணரமுடியா
 திருக்குமவர்களுக்குக் குறளின் அருமைபெருமைகளையும் உபதேசப்
 பொருள்களையும் எளிதிலுணர்த்தவல்லதாயி நக்கிறது. இதைப்பற்றிய
 மதிப்புரை தமிழ்நேசனில் விளிவாயெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன்
 சாதாரணப்பிரதி விலை அணு நான்கு. உயர்தரக்காகிதம் டக்லின் பைன்
 டிங் அணு ஆறு. ரெ. காலிகோ கில்ட் அணு எட்டு. வேண்டுவோர்,
 சென்னை மயிலாப்பூர் பஞ்சாமிர்தம்பத்திரிகைமானேஜரிடம் பெறலாம்.

நவ இந்தியா:—இது, திருவாரூர் ஸ்ரீமத்: டி. எஸ். தியாகராஜ
 ஞானியாரவர்களால் திருவாரூரின்னும் மாதமிழ்முறை வெளிவரும்
 ஒருதமிழ்வார்த்தமானப்பத்திரிகை. வர்த்தமானங்களும் பிறவும் இதில்
 நன்றாயெழுதப்படுகின்றன. இதன் வநடச்சந்தா உள்நாடுகளுக்கு ரூபா
 நான்கு. வெளிநாடுகளுக்கு ரூபா 5—4—0. வேண்டுவோர் இதன்
 ஆசிரியர்க் கேழுதிப் பெறலாம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமயதர்மாபிவிருத்திசங்கம்:—இது திருநெல்
 வேலியில் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று ரிட்டயர்டு டிப்டி கலெக்டர் ஸ்ரீமத்.
 எஸ். வி. கள்ளபிராண்பிள்ளையவர்களது அக்ராஸநாதிபதயத்தில் நடை

பெற்று வந்தது. இதற்கு மொத்தமாக இருபத்தைந்து ரூபா செலுத்துகிறவர் சங்கத்தின் சாதாரணசாசுவத அங்கத்தினரென்றும் ஹாஸ்டெலா மொத்தமாகச்செலுத்துகிறவர் விசேஷசாசுவத அங்கத்தினரென்றும் வருஷந்தோறும் ஒரு ரூபாவீதம் செலுத்திவருபவர் அபிமானிகளென்றும் தீர்மானித்துச் சித்தாந்தவளர்ச்சிக்குரியவேலைகளை நடத்திவருகிறார்கள். இப்போது ஷே சங்கத்தாரால் ஸ்ரீவைஷ்ணவம், ஜீவாத்மா, ஆசார்யபக்தி, பஞ்சஸம்ஸ்காரம், முழுக்ஷுவின் லக்ஷணம் என்னும் விஷயங்கள் மாதம் ஒரு பிரசாரமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவசியம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியனவாயும் யாவரும் படித்தறிந்துகொள்ளும்படி தெளிவான தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டனவாயும் உள்ளன. இவை வைஷ்ணவர்களால் மிசவும் ஆதரிக்கத்தக்கன. இன்னும் ஷீவரம் தெரியவேண்டுமோர் இச்சங்கத்தின் காரியதர்சியாகிய ஸ்ரீமத். டி. ஆர். பெரியநம்பியா பிள்ளையவர்கள், 84 றி. வீடு, தேற்குப்புதுத்தேரு, திருநெல்வேலி என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிக்கொள்க.

பாலபாரதி:—இது, சேரன்மாதேவியில் பாத்வாஜாச்சரமம்என்னும் இடத்தினின்றும் ஸ்ரீமத். வ. வே. சுப்ரஹ்மண்யஐயரவர்கள் பத்திரா சிரியராயிருந்து வெளியிட்டவரும் ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகை. இதன் முதல்நான்கு பகுதிகள் வந்துள்ளன. இப்பத்திரிகையில் மக்கள் அறிவு, ஆற்றல், செயல்முதலியவற்றால் உயர்வடைதற்குரிய அரிய பலவிடயங்களும் இனிய தமிழ்நடையில் எழுதி வெளியிடப்படுகின்றன. பொருளுரையெழுதுமவர்களும் ஆங்கிலமுதலியபிற்சியும் தமிழிலக்கண இலக்கிய வுணர்ச்சியும் உடையராய் அவரவாராய்ந்தறிந்து தெளிந்த பலவற்றையும் படிப்பவர்மனங்கவரும்படி எழுதிவருகிறார்கள். தமிழ்மக்களெல்லோர்க்கும் மிகவும் பயன்படத்தக்கவாறு நடைபெறும் பத்திரிகைகளில் இதுவே முதன்மையுடையதாகக் காணப்படுகிறது. இதன் வருடச்சந்தா ரூபா ஐந்து. வெளிநாடுகளுக்கு ரூபா 6-8-0. வேண்டுவோர் மேற்கண்டவிலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

பத்திராதிபர்.

பாரத சரிதம்.

(பார்த்தன் நிவாதகவசரை அழித்தது.)

751. மண்ணகன்று ¹தன்கிளையி னீங்கி வனம்புகுந்து
பண்ணுந் ²தவமுயலும் பார்த்தன்றான்—விண்ணிறந்து
மீதண்டர் கோண்கூலையும் வெய்யோர் குலந்தொலைத்தான்
கோதண்ட மேதுணையாக் கொண்டு.

(கன்னன் கவசகுண்டலங்கள் அளித்தது.)

752. இத்திரன் மைந்த னுயிர்வேட் டிரந்திரவி
மைந்தனை வெல்வான் வரங்கொண்டான்—தந்தநாள்
ஏந்திலவேன் மைந்தனே யன்றி யிதற்குவந்த
வேந்தனும் பெற்றான் மிசை.

(தன்மேஃபாட்டுரை.)

753. ³மலைதகர்ந்து போகாதோ வற்றாதோ பவ்வம்
அலர்கதிரோன் வீழானோ வஞ்சி—நிலையெனக்குப்
பார்வேந்த ⁴ராற்றுவுரோ பாய்நீர்க் குருகுலத்தார்
போர்வேந்தே யான்முனிந்த போது.

(குருக்கள் தமக்குப் படைத்தலைவரை வகுத்தது)

754. கங்கை சிறுவனுங் காய்கதிரோன் செம்மலும்
இங்கிருவர் வேண்டா ⁵வெனவெண்ணிக்—கங்கை
சிறுவன் படைக்காவல் பூண்டான் செயிர்த்தார்
மறுவந்தார் தத்த மனம்.

(படையீட்டம்.)

755. கவிவர லுழியின் வாழ்க்கை கடிந்து
மலிபுகழ் வேண்டு மனத்தர்—ஒலிகடல்குழ்
மண்ணகலம் வேண்டாது வான்வேண்டி யீண்டினார்
⁶புண்ணகலாப் போர்க்களத்துப் போந்து.

(வேற்றெழில் வன்மை.)

756. குன்று துகளாக்குங் கூர்ங்கணையான் வேலெறிந்
தன்று திருநெடுமா லாடினான்—என்றும்

(751) வீரசோ. அலங். 29. ¹தன்கிளையி னீங்கி வனம்புகுந்து. ²தவத
திசைந்த பார்த்தன்றான்—எண்ணிறந்த. (752) தொல். பொ. 76 நச். (பாரதம்).
(753) வீரசோ. அலங். 12, 28; ³மலைதகர்ந்து. ⁴ரொப்பரோ. (754) தொல்.
புறத். 72. (பாரதம்.) ⁵வெனவெண்ணிக். (755, 756) கை. 76 நச்; புறத்
கிரட்டு. (பாரதம்). ⁶புண்ணியமாம்.

பனிச்சென்று மூளாத பல்கதிரோன் சேயோ
டினிச்சென் றமர்பொரா யென்று.

(ஒருவன் தன்னை அவிப்பலி கொடுத்தது.)

757. எம்பியை வீட்டுத லெம்மனைக்கா யான்படுதல்
வெம்பகன்முன் யான்விளைப்ப னென்றெழுந்தான்—தம்பி
புறவோரிற் பாணிப்பப் பொங்கெரிவாய் வீழ்ந்தான்
அறவோன் மறமிருந்த வாறு.

(வீமன்போர்.)

758. கடல்கிழிய வோடுங் கலம்போல வொன்றார்
உடல்கிழிய வொள்வாள் விதிர்த்து—மடல்கிழியும்
பைம்பொற்றார் மன்னர் படைநடுவே யோடிற்றே
செம்பொற்றண் டேந்தினுன் டேர்.

(களி நெதிர்த்தோர் பெருமை.)

759. வானவர் போரிற் றுனவர்க் கடந்த
மான வேந்தன் யானையிற் றனாஅது
பல்படை நெரிவ தொல்லான் வீமன்
பிறக்கிடங் கொடானதன் முகத்தெறிந் தார்த்தத்
தானெதிர் மலைந்த கால யாங்கதன்
கோடுழக் கிழிந்த மார்பொடு நிலஞ்சேர்ந்து
போர்க்கோள் வளாகந் 1தேர்த்துக ளினைத்தினும்
இடைகொள லின்றிப் புடைபெயர்ந்து புரண்டு
வருந்தா வுள்ளமொடு பெயர்ந்தனன்
பெருந்தகை யாண்மையொடு பெயர்த்தலோ வரிதே.

(களி நிறேடுபட்ட லேந்தனை அட்டவேந்தன்படையாளர்
சூழ்நீநாடியது.)

760. நான்மருப் பில்லாக் கானவில் யானை
வீமன் வீழ்த்திய துடன்றெதிர்த் தாங்கு
மாமுது மதுரை மணிநிறப் பாகளே
டாடமர் தொலைத்த லாற்றான் தேரொடு
மைத்துனன் பணியின் வலமுறை வந்து
கைத்தலங் கதிர்புடி யேற்றி நின்றந்

(757) தொல். புறத். 76 நச்; புறக்கிரட்டு. (758) தொண்டை. சத. 52
மேற். (பாசதம்.) (759, 760) தொல். பொரு. 72 நச். (பாசதம்). 1தேய்துக
ளனைத்தினார்.

திறைஞ்சின னைவர்க் கிடையோ னதுகண்டு
மறந்தீர் மன்னனு மிறைஞ்சித் தலைஅது
வேழம் விலக்கி வினையடிந் திருப்பச்
சூர்மருங் கறுத்த நெடுவேள் போல
மலைபுரை யானையுந் தலைவனுங் ¹கவிழிய
ஆளுகு களத்து வான்பல வீசி
யொன்னு மன்னரு மாடினர் துவன்றி
யின்னா வீன்ப மெய்தித்
தன்னமர் கேளிரு முன்னூர்த் தனரே.

(இருநானைத்தலைவருந் தம்மீழ்ப்பொருது வீழ்தல்.)

761. ஆதி சான்ற மேதகு வேட்கையின்
நாளுங் கோளு மயங்கிய ஞாட்பின்
மதியமு ஞாயிறும் பொருவன போல
ஒருத்தி வேட்கையி ²னுடன்வயிற் றிருவர்
செருக்கூர் தண்டி நெருக்கின ரெனவும்
அரவணி கொடியோற் கிளையோன் சிறுவனும்
பெருவிறல் வீமற் கிளையோன் சிறுவனும்
உடன்மர் தொடங்கிய கால யடங்கார்
³உட்குறுஞ் சிற்றத்துக் கைப்படை வழங்கி
இழந்தவை கொடாஅர் கிடந்தன வாங்கித்
தேர்மிசைத் ⁴தமியர் தோன்றார் பார்மிசை
நின்றசுடர் நோக்கியு மொன்றுபடத் திருகியும்
தும்பியடி பிணங்கு மண்ணிற் றேற்றமொடு
கொடிகொடி பிணங்கி வீழ்வன போல
ஒருவயின் வீழ்ந்தடு கால
இருபெரு வேந்தரும் பெரிதுவந் தனரே.

(குருகுலவேந்தனைக் குறங்குறுத்தநூன்று சினந்த
அச்சுவத்தாமாவிள் போர்த்தொழில்.)

762. ⁵மறங்கெழு வேந்தன் குறங்கறுத் திட்டபின்
அருமறை யாசா னெருமகன் வெகுண்டு
பாண்டவர் வேர்முதல் கீண்டெறி சிற்றமொ
டிராஜ ரறியாது துவரை வேந்தொடு
மாதுலன் றன்னை வாய்வி னிநீஇக்

¹கழிய. (761, 762) தொல். பொரு. 72 நச். (பாரதம்) ²உடல்வயிற்.

³உடங்குவுருஞ். ⁴தழீஇயர். ⁵திறங்கெழு.

காவல் பூட்டி ¹யூர்ப்புறக் காவயின்
 ஐவகை வேந்தரொ டரும்பெறற் றம்பியைக்
 கைவயிற் கொண்டு கரியோன் காத்தலிற்
 ரொக்குடம் பிர்இத் துறக்க மெய்திய
 தந்தையைத் தலையற வெறிந்தவ னிவனெனத்
 துஞ்சிடத் தெழீஇக் ருஞ்சி பற்றி
 வடாஅது பாஞ்சால நெடுமுதற் புதல்வனைக்
 கழுத்தெழத் திருகிப் பறித்த காலக்
 கோயிற் கம்பலை யூர்முழு துணர்த்தலிற்
 றம்பியர் மூவரு மைம்பான் மருகரும்
 உடன்சமர் தொடங்கி யொருங்குகளத் தவிய
 வான்வாய்த்துப் பெயர்ந்த கால யான்வினைக்
 கின்னோ ரினிப்பிற ரில்லென வொராங்குத்
 தன்முதற் றுதையொடு ²கோண்முத லமரர்
 வியந்தனர் நயந்த விசம்பின்
 இயன்றதலை யுலகமு மறிந்ததா லதுவே.

குந்திதேவி.

763. காங்கதி ரோனுக்குக் கண்ணையின் றுங்கன்னி
 யாகிப்பின் மூவரையு மீன்றளித்த—தோகை
 தலைமைசேர் கற்பினுட் டான்வணங்கு முன்னாள்
 மலையெடுத்துக் கார்த்த மால்.

³வகள்.

764. உருவன ரகவை பூமி யுயர்தவங் கருணை யூக்கம்
 பொருவலி விசயம் வீரம் புண்ணிய மாதர் போகம்
 பெருநிதி யொழுக்கஞ் சீலம் பிள்ளைகண் மானங் கல்வி
 திருமுத லிவையீ ரெட்டுஞ் சீவக னொருவன் பெற்றான்.

வத்தவர்கோ.

(வச்சத்தோள்ளாயிரம்).

765. உன்னுயிரு மென்னுயிரு மொன்றென்ப தின்றறிந்தேன்
 மன்னுபுகழ் வச்சத்தார் மன்னவா—உன்னுடைய
 பொன்னாகத் தெங்கையர்தம் பொற்றகைநகச் சின்னங்கண்
 டென்னாகத் தேயெரிகை யால்.

¹யூர்ப்புக்காவயின். ²கோண்முத. (763) தண்டி. 125 மேற். வீரசோ. அலங்.
 'காலமலையொடிடமலைவ' என்னுஞ் செய்யுளுரை (எட்டுப்பிரதி). (764) சீவக
 சிந். மூன்றாம்பதிப்பு, பக். 916. (765) பெருங்கதை, முகவுரை, பக். 9.

766. கொங்கை கோங்கும் பாக வங்கை
யணிநிறத் தாமரை யாக மணிநிறக்
கண்ணினை குவளை யாக நுண்ணிழை
நுண்ணிடை வல்லி யாக நண்ணிய
முறுவன் முல்லையாக விறுமாந்து
செவ்வாய் கொவ்வை யாகக் கைவிரற்
சீறடி தளிர்க ளாகச் சீறு
மாவளூர் தந்தவிம் மங்கை தன்னைக்
கரத்து மென்றெனக் கிரக்க மின்றி
ஓடிக் கண்ணியை யொளித்தீ ராயினுங்
காட்டுமி னென்று கைதொழு திறைஞ்சினன்
வாட்டிறற் றடக்கை வத்தவர் கோவே.

அவந்தியாரீகோ.

767. கடுங்கை வயலுழுவர் காலேத் தடிய
மடங்கி யரியுண்ட நீலந்—¹தடஞ்சோரா
நீளரிமேற் கண்படுக்கு நீணீ ரவந்தியார்
கோளரியே றிவ்விருந்த கோ.

தமிழ்வேந்தர்.

768. வில்லுடையான் வானவன் வீயாத் தமிழுடையான்
பல்வேற் கடற்றூளைப் பாண்டியன்—¹சொல்லிகவா
இல்லுடையான் பாலை யிளஞ்சாத்தன் வேட்டனை
நெல்லுடையா னீர்நாட்டார் கோ.

சேரன்.

(பல்தேவாங்கக்கூறியது).

769. இந்திர னென்னி னிரண்டேக னேறூர்ந்த
அந்தரத்தா னென்னிற் பிறையிலை—¹அந்தரத்துக்
கோழியா னென்னின் முகனென்றே கோதையை
ஆழியா னென்றுணரற் பாற்று.

770. ஏற்றூர்தி யானு மிகல்வெம்போர் வானவனும்
ஆற்றலு மாள்வினையு மொத்தொன்றி னெவ்வாரே

(766) வீரசோ. அலங். 'சுற்றயன் முந்நீர்' என்ற செய்யுளுரை (எட்டுப் பிரதி). ஷே. அலங். 9 உரை (அச்சப்பிரதி)யிலும், பெருங்கதை முகவுரை 12-ம் பக்கத்தும் பாட பேதங்கள் கண்டுகொள்க. (767) ஷே.; தண்டி. 25; ¹தடஞ்சேர்ந்து. (768) யாப். வி. 60. (769, 770) தொல். பொரு. 60. நச்.

கூற்றக் கணிச்சியோன் கண்மூன் நிரண்டேயாம்
ஆற்றல்சால் வானவன் கண்.

771. வஞ்சியே னென்றவன்ற னூருரைத்தான் யானுமவன்
வஞ்சியா னென்பதனால் வாய்நேர்த்தேன்—வஞ்சியான்
வஞ்சியேன் வஞ்சியே னென்றுரைத்தும் வஞ்சித்தான்
வஞ்சியாய் வஞ்சியார் கோ.

(*முப்பேட்டுச்செய்யுள்).

772. கல்லினைக் கதிர்மணிக் கவண்பெய்து கானவர்
கொல்லியிற் களிநெறி வெற்பே யாதே
கொல்லியுட் களிநெறி வெற்பனிவ் வியனாட்டார்
பல்புகழ் வானவன் ருனே யாதே
பல்புகழ் வானவன் 1ரூவ்சேரா மன்னர்க்கு
நல்ல படாஅ பறையே யாதே.

(குறிவேழகலேந்தீசைவண்ணம்).

773. வரையென மாடங்க னொங்குறு வீதியின் வஞ்சிமன்னவன்
புரைபுரை நின்றலர் பூந்தொடையற் பொறையன்ற னருளானேற்
கரையெனக் காலையுங் காண்பரிய கடல்போலும் கவ்வையும்
அராயின மேகலை யோடேவோடு மிவளாவி யாற்றாதே.

774. 2எருத்துமே ளேடுக்குநின் வாழிலே மென்னுங்
கருத்திற்கை கூப்பிப் பழகி—யெடுத்திறைஞ்சிக்
கால்வண்ண மல்லாற் கடுமான்மேற் க்கோகையை
மேல்வண்ணங் கண்டறியான் வேந்து.

சோழன்.

கரீகூலன்.

775. முச்சக் கரமு மனப்பதற்கு நீட்டியகால்
யுச்சக் கரமே யானத்தார்—செய்ச்செய்
அரிகான்மேற் நேன்றெடுத்திக்கு மாப்பினனிர் நாடன்
கரிகாலன் காணெருப் புற்று.

776. அரிமா சுமந்த வமளிமே லானைத்
திருமா வளவனெனத் தேறேன்—திருமார்பின்

(771) யாப். வி. 63; வீரசோ. யாப். 8 மேற். *முப்பெட்டுச்செய்யுள்.
(772) யாப். வி. 93; 1தானொடுசார் மன்னர்க்கோர். (773) ஷெ. 94.
(774) நொல். மெய்ப். 8 உரை; இலக். வி. 578, உரை. 2எடுத்திமே.
(775-776) பத்துப்பாட்டு, பொருந். பக். 92.

மானமா லென்றே தொழுதேன் தொழுதகைப்
போனவா பெய்த வளை.

777. கச்சி வளைக்கைச்சி காமக்கோட் டங்காவல்
மெச்சி யினிசிருக்கு மெய்ச்சாத்தன்—கைச்செண்டு
கம்பக் களிற்றுக் கரிகாற் பெருவளத்தான்
செம்பொற் கிரிதிரித்த செண்டு.
778. ¹தொக்க கலியின்மூ வாயிரத்துத் தொண்ணூற்றில்
மிக்க கரிகால வேந்தனுந்தான்—பக்கம்
அலைக்கும் புகழ்ப்பொன்னி யாறுகரை கண்டான்
மலைக்கும் புயத்தானும் வந்தது.
779. அஞ்சின் முடிக்கவித் தைம்பத்து மூன்றளவிற்
கஞ்சிகா வேரிக் கரைகண்டு—தஞ்சையிலே
எண்பத்து மூன்றளவு மீண்ட [ட விருந்தே] தான்
விண்புக்கான் றண்புகார் வேந்தது.

பெய்க்கீர்த்துகள்.

இராசகேசரி இராசராசன்.

780. திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியுந்
தனக்கே யுரிமை பூண்டமை மனக்கொளக்
காந்தரூர்ச் சாலைந் கலமறுத் தருளி
வேங்கை நாடுங் கங்க பாடியும்
²தடிகை பாடியும் துளம்ப பாடியும்
குடமலை நாடுங் கொல்லமுங் கலிங்கமும்
முரட்டொழிற் சிங்கள நீமண டலமும்
இரட்ட பாடி யேழரை யிலக்கமும்
முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீரா யிரமுந்
திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டதன்
னெழில்வள ருழியு னெல்லா யாண்டுந்
தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத்
தேசுகொள் கோராச கேசரி வர்மரான
உடையார் ஸ்ரீராசராச தேவர்க்கு யாண்டு—

(777) சிலப். 5, 95-8. அடியார்க். (778) சோழமண. சத. பக். 41.

¹தொக்க சுகனிற் றொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றிற். (779) சென்னை மியூவியம்
கையெழுத்துப்புத்தகசாலப் பிரதியொன்றிற் கண்ட பாட்டு. [] இக்குறிக்குள்
ளான எழுத்துக்கள் ஊகித்தமைக்கப்பட்டவை, (780) சாஸனம். ²தடிகை
வழியும் துளம்ப பாடியும்.

அருண்மொழி (இராசராசன்).

781. அருமொழிதன் கோயி லடவரசர் மிண்டித்
 திரும[ருடக்]கொடிக : டேய்த்த—பருமணிகள்
 ஒத்த தழுதனைய வொண்ணுதலார் மென்மலராம்
 பாதத்தி னூன்றும் பரல்.

பரகேசரி இராசேந்திரசோழதேவன்.

782. திருமன்னி வளர விருநில மடந்தையம்
 போர்ச்சயப் பாவையுஞ் சீர்த்தனிச் செல்வியுந்
 தன்பெருந் தேவிய ராகி யின்புற
 நெடிதிய லுழியு ளிடைதுறை நாமும்
 தொடர்வன வேலிப் படர்வன வாரியும்
 சுள்ளிச் சூழ்மதிற் கொள்ளிப் ¹பாங்கையும்
 நண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக் கடற்கமும்
 பொருகட லீழத் தாசர்த முடியும்
 ஆங்கவர் தேவிய ரோங்கெழின் முடியும்
 முன்னவர் பக்கற் றென்னவர் வைத்த
 சுந்தர முடியு மிந்திர ஓரமும்
 தெண்டிரை யீழ மண்டல முழுவதும்
 எறிபடைக் கேரளன் முறைமையிற் சூடும்
 குலதன மாகிய பலர்புகழ் முடியும்
 செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
 தொல்பெருந் காவற் பல்பழந் தீவும்
 செருவிற் சினவி யிருபத் தொருகால்
 அரசுகளை கட்ட பரசு ராமன்
 மேவருஞ் சாந்திமத் தீவரண் கருதி
 இருத்திய செம்பொற் றிருத்தகு முடியும்
 பயங்கொடு பழியிக முயங்கியில் முதுகிட்.
 டொளித்தசய சிங்க னளப்பரும் புகழொடு
 பீடிய வீரட்ட பாடி யேழரை
 யிலக்கமு நவநிதிக் குலப்பெரு மலைகளும்
 விக்கிரம வீரர் சக்கரக் கோட்டமு
 முதிர்பட வல்லை மதுரை மண்டலமும்
 காயிடை வளைஇய நர்மணைக் கோணையும்

(781) வீரசோ. அலங். 12 மேற். (782) சாஸனம்; வீரசோ. யாபு. 19
 மேற். ¹பாக்கமும்.

வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்
 பாசடைப் பழன மாசுணி தேசமும்
 அயர்வில்வண் கீர்த்தி யாதிரக ரகவையிற்
 சந்திரன் றொல்குலத் திந்திர ரதனை
 வீனையமர்க் களத்துக் கிளையொடும் பிடித்துப்
 பலதனத் தொடுகிறை குலதனக் குவையும்
 கிட்டநூஞ் செநிமீனெ யொட்ட விஷரமும்
 பூசூர் சேருநந் கோசல நாமும்
 தன்ம பாலனை வெம்முனை யழித்து
 வண்டுறை சேலைத் தண்ட புத்தியும்
 இரண சூனை முரணறத் தாக்கித்
 திக்கணை கீர்த்தித் தக்கண லாடமும்
 கோவிந்த சந்தன் மாலிழிந் தோடத்
 தங்காத சாரல் வங்காள தேசமும்
 தொடுகழற் சங்கு வொட்டல்மகி பாலனை
 வெஞ்சமர் வளாகத் தஞ்சவித் தருளி
 ஒண்டிறல் யானையும் பெண்டிப்பண் டாரமும்
 நித்தில நெடுங்கட லுத்திர லாடமும்
 வெறிமலர்த் தீர்த்தத் தெறிபுனற் கங்கையும்
 அலைகடல் நடுவுட் பலகலஞ் செலுத்திச்
 சங்கிராம விசையோத் துங்க வர்ம்
 னாகிய கடாரத் தரசனை வாகையம்
 பொருகடல் கும்பக் கரியொடு மகப்படுத்
 தூரிமையிற் பிறக்கிய பருநிகிப் பிறக்கமும்
 ஆர்த்தவ நைககர்ப் போர்த்தொழில் வாசலில்
 விச்சா திரத்தோ ரணமு மொய்த்தொளி
 புனைமணிப் புதவமுங் கனமணிக் கதவமும்
 நிறைசீர் விசயமுந் துறைநீர்ப் பண்ணையும்
 வன்மலை யூரெயிற் றென்மலை யூரும்
 ஆழ்கட லுகழ்கும் மாயிரு ழங்கமும்
 கலங்கா வல்வினை யிலங்கா சோகமும்
 கோப்புறு நிறைபுனல் மாப்ப பாளமும்
 காவலம் புரிசை மேவிலிம் பங்கமும்
 வினாப்பந் தூருடை வினாப்பந் தூரும்
 கலைத்தக் கோர்புகழ் தலைத்தக் கோலமும்

தீதமர் பல்வின¹ மாதமா விங்கமும்
 கலாமுதிர் கலிந்திற விலாமுரி தேசமும்
 தேனக்க வார்பொழில் மரக்க வாரமும்
 தொடுகடற் காவற் கடுமுரட் கடாரமும்
 மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட கோப்பரகேசரி வன்மரான
 உடையார் ஸ்ரீராசேந்திர சோழதேவர்க்கு யாண்டு.

இராசகேசரிவர்மன்—இராசாதிராசன்.

783. திங்களேர் தருதன் றெருக்கல்வெண் குடைக்கீழ்
 நிலமக ணிலவ மலர்மகட் புணர்ந்து
 செங்கோ லோச்சிக் கருங்கலி கடிந்து
 தன்சிறிய தாதையுந்திருத் தமையனுங்
 குறிகொடன் னிளங்கோக் களையு நெறியுணர்
 தன்றிருப் புதல்வர் தம்மையுந் துன்றழில்
 வானவன் வில்வன் மீனவன் கங்க
 னிலங்கையர்க் கிறைவன் பொலங்கழற் பல்லவன்
 கன்னகுச் சியர்கா உலனெனப் பொன்னணி
 சுடர்மணி மகுடஞ் சூட்டிப் படர்புக
 ழாங்கவர்க் கவர்நா டருளிப் பாங்குற
 மன்னுபல் லாழியுட் டென்னவர் மூவருள்
 மாறா பரணன் பொன்முடி யாரூப்
 பருமணிப் பசுந்தலை பொருகளைத் தரிந்து
 வாரள வியகழல் வீரகே ரளனை
 முனைவயிற் பிடித்துத் தனது வாரணக்
 கதக்க ளிற்றின லுதைப்பித் தருளி
 அந்தமில் பெரும்புகழ்ச் சுந்தர பாண்டிபன்
²கொற்றவெண் குடையுள் சுற்றைவெண் கவரியும்
 சிங்கா தனமும் வெங்களைத் திழந்துதன்
 முடிவிழத் தலைவிரித் தடிதளர்ந் தோடத்
 தொல்லை முல்லையூர்த் தூத்தி யொல்கவில்
 வேணுட் டாசைச் சேணுட் டொகூக்கி
 மெவபுக ழிராமகுட மூவர்க்கெட முனிந்து
 மிடல்கெழு வில்லவன் குடர்மடிச் கொண்டுதன்
 நாடுவிட் டோடிச் சாடுபுச் கொளிப்ப
 வஞ்சியம் புதுமலர் மலைந்தாங் கெஞ்சலில்

¹மதமா, (783) சாஸனம், ²ஒற்றை,

வேலைகெழு காந்தனூர்ச்¹ சாலை கலமறுத்
 தாகவ மல்லனு² மஞ்ச கேதுவுந்
 தாங்கரும் படையா லாங்கவன் சேனையுட்
 கண்டப் பயனும் கங்கா தானும்
 வண்டமர் களிற்றெடு மடியத் திண்டிறல்
 விருதர் விக்கியும் விசயா தித்தனுங்
 கருமுரட் சாங்க மய்யனு முதலினர்
 சமர ிருவொத் துடைய விரிசுடர்ப்
 பொன்னே டைக்கரி புரவிபொடும் பிடித்துத்
 தன்ன டையிற் சயங்கொண் டொன்றார்
 கொள்ளிப் பாக்கை யுள்ளொரி மடுப்பித்
 தொருதனித் தண்டாற் பொருகட லிலங்கையர்
 கோமான் விக்கிரம பாகுவின் மகுடமும்
 முன்றனக் குடைந்த தென்றமிழ் மண்டல
 முழுவ தும்மிறந் தெழுமுகட லீழம்
 புக்கவிலவ் கேச னூகிய விக்கிரம
 பாண்டியன் பருமணி மகுடமும் காண்டகு
 தன்ன வாக்கித்தன் கன்னகுச் சியினும்
 ஆர்கலி யீழஞ் சீரிதென் றெண்ணி
 உளங்கொளந் நாடுதன் னுறவொடும் புகுந்து
 விளங்குமுடி கவித்த வீரசலா மேகன்
 போர்க்களத் தஞ்சித்தன் கார்க்களி றிழிந்து
 கவ்வையுற் றோடக் காதலி யொடுந்தன்
 றவ்வையைப் பிடித்துத் தாயைமூக் கரிய
 ஆங்கவ மானம் நீங்குத்தற் காக
 மீட்டும் வந்து வாட்டொழில்³ புரிந்து
 வெங்களத் துலந்தவச் சிங்களத் தரசன்
 பொண்ணி முடியுங் கன்னரன் யழிவந்
 துரைகொ ளீழத் தரசகு கியசீ
 வல்லவ மதன ராசங் மெல்லொளித்
 தடமணி முடியுங் கொண்டு வடபுலத்
 திருகா லாவதும் பொருபடை நடாத்திக்
 கண்டான் தினகரன் நாரணன் கணவதி
 வண்டலர் தெரியன் மதுகு தனனென்
 றெனைப்பல வரைசரை முனைவயிற்⁴ றுரத்தி

¹சாலைக் கலமறுப்பித். ²மஞ்சகேதுவுந்தன். ³லுழந்து. ⁴பிடித்து.

வம்பலர் தருபொழிற் கம்பிலி நகருட்
 சளுக்கியர் மாளிகை தகர்ப்பித் திளக்கமில்
 வில்லவர் மீனவர் வேள்குலச் சளுக்கியர்
 வல்லவர் கௌசலர் வங்கணர் கொங்கணர்
 சிந்துர ரையணர் சிங்களர் பங்களர்
 அந்திரர் முதலிய வரைசரிடு திறைகளும்
 ஆறிலொன் றவனியுட் கூறுகொள் பொருள்களும்
 உகந்துநான் மறையவர் முகந்துகொளக் கொடுத்து
 விசுவலோ கத்தும் விளங்கமனு நெறிநின்
 நசுவமே தஞ்செய் தரைசுவீற் றிருந்த
 சயங்கொண்ட சோழ னுயர்ந்த பெரும்புகழ்க்
 கோவிராச கேசரி வர்மரான
 உடையார் ஸ்ரீராசாதிராச தேவர்க்கு யாண்டு:—

பரகேசரி வீரராசேந்திரதேவன்.

784. திருமாதா புலியெனும் பெருமாத ரிவர்தன்
 மாதே வியர்க ளாக மீதொளிர்
 வெண்குடை யுயர்த்துத் திண்சலி பெயர்த்துத்தன்
 சிறிய தாதை யாகிய வெறுழ்வல்க்
 கங்கை கொண்ட சோழனைப் பொங்கிகல்
 இருமுடிச் சோழ னென்றும் பொருமுடட்
 டன்றிருத் தம்பியர் தம்முள் வென்றிகொள்
 மும்முடிச் சோழனைத் தெம்முனை யடுகிறற்
 சோழ பாண்டிய னென்றும் கே:ழிமன்
 ரொடுகழல் வீர சோழனைப் படிபுகழ்
 கரிகால சோழ னென்றும் பொருதொழில்
 வான்வலித் தடக்கை மதுராந் தகனைச்
 சோழ கங்க னென்றும் தோள்வலி
 மேவிகல் பாரந்தக தேவனைச் சோழ
 வயோத்திய ராச னென்றும்
 ஞ்ருதயத் தன்பொடு கருது காதலருள்
 ஞ்ருத லம்புக ழிராசேந்திர சோழனை
 உத்தம சோழ னென்றும் தொத்தணி
 முகையவி ழலங்கன் முடிகொண்ட சோழனை
 ஞ்கல்விச யாலய னென்றும் புகர்முகத்
 தேமுயர் களிற்றுச் சோழகே ரளனை

வார்சிலைச் சோழ கோள நென்றும்
 திண்டிறற் கடாரங் கொண்ட சோழனைத்
 தினகரன் குலத்துச் சிறப்பமர் சோழ
 சனக ராச நென்றும் கனைகடற்
 படிக்கொண்ட பல்புகழ் முடிக்கொண்ட சோழனைச்
 சுந்தர சோழ நென்றும் செந்தமிழ்ப்
 பிடிந்நளிற் நிரட்ட பாடி கொண்ட
 சோழனைத் தொல்புவி யாளுடைச் சோழ
 கன்னகுச் சியராச நென்றும் பின்னுந்தன்
 காதலார் காதலர் தம்முள் மேதகு
 கதிராங் கனைகழல் மதூரந் தகனை
 வெல்படைச் சோழ வல்லப நென்றும்
 மானச் சிலக்கையோ ரான்ச்சே வகனை
 நிருபேந்திர சோழ நென்றும் பருமணிச்
 சுடர்மணி மகுடஞ் சூட்டிப் படிமிசை
 நிகழு நாளினு ளிகல்வேட் டெழுந்துசென்
 றெண்டிற லிரட்ட மண்டல மெய்தி
 நதிகளும் நாடும் பதிகளு மநேகம்
 அழித்தனன் வளவனெனு மொழிப்பொருள் கேட்டு
 வேகவெஞ் சளுக்கி யாகவ மல்லன்
 பாரிபவ மெனக்கிதென் மெரிவிழித் தெழுந்து
 செப்பருந் திறத்த கொப்பத் தகவையிற்
 சென்றெதி றேன்றமர் தொடங்கிய பொழுதவன்
 செஞ்சர மாரிதன் குஞ்சர முகத்தினுந்
 தன்றிருத் துடையினுந் குன்றுறழ் புயத்தினுந்
 தைக்க வுந்தன் னுடன்களி றேறிய
 தொடுகழல் வீரர்கள் மடியவும் வகையா
 லொருதனி யநேகம் பொருபடை வழங்கியம்
 மொய்ப்பமர் சளுக்கி தம்பிசய சிங்கனும
 போர்ப்புல கேசியுந் தார்த்தச பன்மனு
 மானமன் னவரிண்மண் டலியசோ கையனுந்
 ஆனவண் ¹புகழா மாரையனுந் தேன்வர்
 மட்டவி ழுலங்கல்மொட் டையனுந் திண்டிறல்
 நன்னி நுளம்பனு மெனுமிவர் முதலினர்
 எண்ணிலி யரைசரை விண்ணகத் தேற்றி

¹புகழா ளரையனுர்.

வன்னிய ரேவனும் வயப்படைத் துத்தனுங்
 கொன்னவில் படைக்குண்ட மய்யனு மென்றின
 வெஞ்சின வரைசரோ டஞ்சிச் சஞ்சுக்
¹குலகுல குலைந்து தலைமயிர் விரித்து
 வெந்துற் றொளித்துப் பின்னுற நோக்கிக்
 கால்பரிந் தோடி மேல்கடற் பாயத்
 தூரத்திய பொழுதச் செருக்களத் தவன்விடு
 சத்துருபயங் கரண்கர பத்திரன் மூல
 பத்திர சாதி பகட்டரை சநேகமும்
 எட்டுநிறை பரிகளு மொட்டக நிரைகளும்
 வராகவெல் கொடிமுத விராசபரிச ²சின்னமும்
 ஒப்பில்சத்தி யவ்வைசாங் கப்பையென் றிவர்முதல்
 தேவியர் குழாமும் பாவைய நீட்டமு
 மிணையன பிறவு முனைவயிற கொண்டு
 விசையாபி டேய செய்துதென் றிசையயற்
 போர்ப்படை நடாத்திக் கார்க்கட விலங்கையில்
 விற்றப்படைக் கலிங்கர்மன் வீரசலா மேகனைக்
 கடகளிற் றொடுபடக் கதிர்முடி சுடிவித்
 திலங்கையர்க் கிறைவன் மாளு பரணன்
 காதல ரிருவரைக் களத்திடைப் பிடித்து
 மாப்பெரும்புகழ் மிகவளர்த்த கோப்பரகேரி வர்மரான
 உடையார் ஸ்ரீவீரராசேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.

இராசநேசரி இராசமகேந்திரதேவன்.

785. திருமகள் விளங்க விருநில மடந்தையை
 ஒருகுடை நிழற்கி ழினிதுறப் புணர்ந்து
 தருமநெறி நிற்ப மனுநெறி நடாத்திய
 கோவிராச கேசரி வர்மரான
 உடையார் ஸ்ரீராசமகேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.

வீரராசேந்திர தேவன்.

786. திருவளர் திரள்புயத் திருநில வலயத்
 தன்மணிப் பூணெனத் தயங்கப் பன்மணிக்
 கொற்றவெண் குடைநிழற் குவலயத் துயர்களைப்
 பெற்ற தாயினும் பேணி மற்றுள
 அறைகழ லரையர்தன் னடிநிழ லொதுங்க

உறைபிலத் துடைகலி யொதுங்க் முறைசெய்து
 விரைமலர்த் தெரியல் விக்கலன் றன்றெடு
 வரிசிலைத் தடக்கை மாசா மந்தரைக்
 கங்க பாடிக் களத்திடை நின்றிற்
 துங்கபத் திரைபுகத் தூரத்தி யங்கவர்
 வேங்கைநன் னாட்டிடை மீட்டுமவர் வீட்ட
 தாங்கரும் பெருவலித் தண்டுகெடத் தாக்கி
 மாதண்ட நாயகன் சாமுண்ட ராயனைச்
 செற்றவன் சிரத்தினை யறுத்து மற்றவ
 றெருமக ளாகிய விருகையன் றேவி
 நாகவை யென்னுந் தோகையஞ் சாயலை
 முகத்தொடு மூக்குவே றுக்கிப் பகைத்தெதிர்
 மூன்றும் விசையினு மேன்றெதிர் பொருது
 பாரிபவந் தீர்வனெனக் கருகிப் பொருபுநற்
 கூடல சங்கமத் தாகவ மல்லன்
 மக்க ளாகிய விக்கலன் சிங்கண
 னென்றிவர் தம்மொடு மெண்ணில்சா மந்தரை
 வென்றடு தூசிமுனை விட்டுத் தன்றினை
 மன்னருந் தானும் பின்னடுத் திருந்து
 வடகட லென்ன வகுத்தவத் தானையைக்
 கடகளி றென்றிற் கலக்கி யடல்பரிக்
 கோசலைச் சிங்கனைக் கொடிபட முன்னர்த்
 தூசிவெங் களிற்றெடுந் துணித்துக் கேசவ
 தண்ட நாயகன் தார்க்கேத் தரையன்
 திண்டிறல் மாரயன் சினப்போத் தரைய
 னிரேச்சய னிகல்செய்பொற் கோதைமூ வத்தியென்
 றூர்த்தடு துப்பி லநேகசா மந்தரைச்
 சின்ன பின்னஞ் செய்து பின்னை
 முதலி யான மதுவண னோட
 விரித்த தலையொடு விக்கல னோடச்
 செருந்தொழி லழிந்து சிங்கண னோட
 அண்ணன் முதலிய ரனைவரு மமர்போர்ப்
 பண்ணிய பகடிழிந் தோட நண்ணிய
 ஆகவ மல்லனு மவர்க்குமுன் னோட
 வேகவெங் களிற்றினை விலக்கி வாகைகொண்
 டங்கவர் தாரமு மவர்குல தனமுஞ்

சங்குந் தொங்கலுந் தாரையும் பேரியும்
 வெண்சா மரையு மேக டம்பமும்
 சுகரக் கொடியும் மகரதோ ரணமும்
 புட்பகப் பிடயும் பொருகளிற் றீட்டமும்
 பாய்பரித் தொகையொடும் பறித்துச் சேயொளி
 வீரசிக் காதனம் பார்தொழ வேறி
 எழிறர வுலக முழுதடை யாளொடும்
 விசயமணி மகுட மேய்ந்தே யெழில்கொள்
 தத்துமாப் புரவிப் பொத்தப்பி வேந்தனை
 வாரணை வன்கழற் கேரளன் றண்ணைச்
 சனநா தன்றன் றம்பியைப் போர்க்களத்
 தலங்கல்குழ் பசுந்தலை யரிந்து பொலங்கழற்
 நென்னனைச் சிரீவல் லவன்மகன் சிறுவன்
 மின்னவில் மணிமுடி வீரகே சரியை
 மதவரை யொன்ற லுதைப்பித் துதகையிற்
 கேரளர்தக் குலசெங் கீரை யோடும்
 வேரறப் பறிந்தோடி மேல்கடல் வீழ
 வாரண மருகுளி செலுத்தி வாரியி
 லெண்ணருங் களிற்றின மிரட்டரிற் கவர்ந்த
 கண்ணியற் களிற்றொடுங் கட்டிப் பண்ணுப்
 பிடியொடு மாங்கவர் விடுதிறை கொண்டுமீண்டு
 கொண்டாற் றுறவிற் குறித்தவெம் போரிற்
 றண்ட நாயகர் தம்மிற் நிண்டிறல்
 மல்லியண் ணையு மஞ்சிப்ப யனையும்
 பில்குமதக் களிற்றுப் பிரமதே வனையுந்
 தண்டா ரசோகையன் றனையு மொண்டிறற்
 சத்தியண் ணையுஞ் சந்திவிக் கிரகப்
 பத்தி யண்ணன் றனையு மத்தகு
 தேமரு தெரியல் வீமயன் றனையு
 மாமதி வங்கா ரனையும் நாமவேற்
 கங்கனை நுளம்பனைக் காடவர் கேனை
 மங்குமத யானை வைதம்ப ராயனை
 யிருந்தலை யரிந்து பெரும்புணற் றனூத
 கங்கை மாநகர் புருந்தபின்? நிங்களின்
 வழிவரு சளுக்கி பழியொடு வாழ்வதிற்
 சாவது சால நன்றென் றேவு